

nhà ca
bước khế tới
người thương

tủ sách trắng mười sáu

BƯỚC KHẼ TỚI NGƯỜI THƯƠNG

Tác giả: Nhã Ca

*Tủ sách: **trăng mười sáu***

*Ebook: **Cuibap***

*Text: **khotruyenhay.vn***

Sáng hôm nay, không vì cơn mưa bất chợt, được nghỉ hai giờ cuối, Hiền đã dọt ra phố với nhỏ bạn rồi. Nhỏ bạn, Huyền, rủ rê:

- Bát không?

Hiền nhìn lên bầu trời. Nắng đã lên, đang liếm khô những vũng nước đọng, nhưng đường phố dơ bẩn quá. Và bảo đảm gì, dám còn cơn mưa tiếp theo.

- Tui hông đem áo mưa theo.

- Xời ời. buổi sáng mưa biểu diễn cho trời mát mẻ thôi chứ. Mưa gì nữa. Bát đi.

Hiền nhớ rất rõ, những lần bát phố với Huyền. Hai đứa gửi xe mất bốn mươi tí. Cắt cổ quá. Rồi uống hai ly nước mía Viễn đông là nhả túi. Vậy mà cũng làm bộ đi dung dăng dung dẻ, ghé vô bất cứ cửa hàng nào nếu thấy thích. Dí mũi sát cửa kiếng của người ta, cũng ngắm nghía chọn lựa. Hỏi giá nửa chớ. Và lúc nào đứa này cũng kéo đứa nọ: Thôi ở trên kia giá hạ hơn. hay: Trên đó màu đẹp hơn. Mấy bà bán hàng. ngó tui Hiền một cái, muốn háy lắm nhưng hà tiện. Hiền hiểu tê đi. muốn nói mấy con ranh này làm bộ, có đồng xu teng nào mà lựa với chọn. Sốt ruột. Hai đứa cười rút rích. Lát sau, đứng ở trước rạp xinê. Lần nào mà không đứng trước rạp xinê để ngắm mấy áp phích quảng cáo phim mới. Phê bình loạn xạ: Phim này đem tên tài tử ra dọa, chớ chắc dở ẹc. Đợi phim khác. Đợi tới bao giờ đủ tiền mới xè vô coi được một phim. Hiếm hoi ghê lắm. nhưng cần gì. Đủ thuộc một mớ tên tài tử, thuộc tít vài phim, để đấu chuyện "xi la ma" với tui bạn là được.

- Bộ về hả?

- Ủa.

- Chỉ có năm chục. Lúc nãy ăn bò bía hết rồi. Tui tưởng còn hai giờ cuối đói bụng sẽ xui.

- Tiếc quá hé. Tui cũng vậy luôn. Biết nghỉ học, Nhịn quà gộp lại cũng được trăm bạc chớ ít sao,

Nhỏ Huyền iu xiu, đập máy cho chiếc PC nổ. Xe cà rịch cà tang gì đâu. Dám

phải đẩy tới đầu đường lắm.

- Hôm nay không đẩy xe đâu nghe.

Huyền gật gù:

- Chắc hồi nãy mưa,nó bị lạnh , để tui đỡ nó.

Huyền vỗ vỗ cái yên xe:

Ngoan cứng. Lần sau, cchị sẽ đem mền len theo. Trời mưa, đắp mền sẽ hết lạnh.Thôi nổ đi cứng.

Huyền đạp nữa. Nhỏ bậm môi,trợn mắt.Hiền định trêu:Ngó giống ông địa quá.Nhưng thấy Huyền vất vả,Hiền không nở đùa. Cuối cùng, xe cũng nổ.Huyền hân hoan:

- Thế có ngoan không. Nào lên xe bồ tèo.

Hiền nhẹ nhàng leo lên ngồi phía sau.Chưa ngồi yên, nhỏ Huyền đã vọt.Nhỏ này nguy hiểm quá chớ chẳng chơi. Hiền túm lấy eo nó.

- Muốn hôn xe hơi hả. Đừng có du dương giữa đường chớ.

- Tại bồ, suýt té nè

Huyền cười rúc rích. Tuổi của bọn Hiền, đúng phải gọi tuổi mát dây. Hay cười.Chuyện gì cũng cười. Đôi khi có gì đâu cũng cứ cười.Hiền thả eo con nhỏ ra, để nó cười hoài,dám té lắm.Nặng mãi rồi mà đường vẫn chưa khô,trơn phải biết.Huyền nói như hét:

- Ê chiều có gặp nhau không?

- Đâu có mục gì.Hả. Có đứa nào hẹn tới bồ không?

- Không. Nhưng tui muốn bồ tới tui.Hai đứa tới con Huệ hái mận ăn.Thấy cây mận nhà nó thềm quá trời luôn

Chắc gì Hiền đi được. Chiều nào cũng trông ba đứa em, rồi học,rồi dạy em học. Hiền ghét chức chị cả quá trời. Ai ham, Hiền nhường không tiếc.

- Thôi, chắc khó dợt lắm bồ ơi.

- Tui đi một mình.

Hiền làm thinh. Huyền cho xe chạy chậm lại rồi quẹo vào ngõ nhà Hiền. Hiền nhảy xuống, đâm vào lưng Huyền một cái:

- Cám ơn nghe.

- Chiều không tới hả?

- Không.

- Rồi bồ sẽ ân hận.

Huyền dợt xe.Hiền cười với bạn một cái rồi đi vô. Thăng Bi, con Ki, con Bé

đang leo lên bờ tường, dí mũi nhìn gì ở nhà bên cạnh. Hiền chạy tới, kéo từng đứa xuống.

- Nhìn gì vậy. Té bể đầu nghe chưa, nghịch quá trời.

Hiền đoán chắc ở nhà bên có mục gây lộn. Bên đó có mấy chị em mà gây lộn hoài. Đánh nhau nữa. Mẹ cấm cả bọn không được kết bạn với trẻ con bên đó. Hiền niú thẳng Bi, nhưng nó đeo cứng lại.

- Đừng. Đừng để em coi.

- Có gì mà coi. Vô duyên.

Con Ki tiếc rẻ:

- Đông lắm, chị Hiền.

- Gì mà đông?

- Người ta, người ta đông lắm.

Sốt ruột chưa. Người ta đông thì có gì lạ. Nhưng Hiền cũng tò mò, nhỏ đứng nhón gót, cao góm rồi chớ gì nữa. Hiền nhìn qua nhà bên dễ dàng trong khi thằng Bibám vào tường như con nhái bén.

Đông thật. Người ta dọn nhà mà. Vậy thì chủ nhà củ đã dời đi đâu? Đi bao giờ mà cả nhà Hiền không ai biết hết cả vậy. May ghê há. Hiền định nói với thằng Bi. Nhưng nghĩ kịp nó chẳng hiểu gì lại thôi. Cả lũ con gái nhà bên cạnh dọn đi thì đỡ quá. Lũ con gái. Tại sao cứ ở đâu có con gái là ồn ào. Hiền không giao thiệp cũng không yên với mấy cô. Xâm xì, to nhỏ, nguýt háy, chọc phá. Gia đình mới dọn tới gồm những nhân vật nào đây? Cái bà béo mập, đeo chuỗi ngọc kia chắc là bà chủ nhà mới. Đây là một gia đình đông đủ. Hình như chỉ có một đứa trẻ con. Đó thằng nhỏ, xấp xỉ tuổi Bi, chăm chăm ngó tới phía tường, nơi mấy chị em Hiền đang dòm sang. Thằng nhỏ coi bộ nghịch ác, hỗn nữa. Nó nhăn mặt, làm xấu để trêu chị em Hiền. Nó còn cúi xuống lượm đá dọa ném nữa. Thằng Bi nhạo lại:

- Lêu lêu. Lêu lêu.

- Cho em coi mí.

Con Ki, con Bé nhao nhao. Thiếu điều chúng kéo chân Hiền.

- Ê khoan khoan để chị coi...

Thằng nhỏ nhà bên bỗng quay lưng lại. Nó khom người chống hai tay xuống đất, rồi nhìn chị em Hiền qua hai chân dang ra. Thằng bé làm quá đà, té lăn cù. Chắc đau, nên toét mồm ra khóc. Thằng Bi cười rộ. Hiền cũng cười quá sá. Con Bé thì đưa tay lên vừa lêu lêu, vừa dọa thằng nhỏ. Không biết làm sao hơn, thằng nhỏ lập tức xài món võ tự vệ là khóc ré lên.

Mấy người khuôn vác dừng lại ngó thẳng nhỏ. Rồi từ trong nhà, một chàng trai vội chạy ra, đỡ nhỏ dậy. Thằng nhỏ chỉ qua phía tường khóc lớn hơn.

- Cái gì. Gì đâu?

Người thanh niên hơi. Anh ngơ theo tay chì, và trông thấy chị em Hiền. Lúc đó, Hiền chưa tốp được nụ cười. Anh chàng bỗng mở lớn mắt. Và ở xa, nhưng Hiền biết chắc anh chàng đang chớp chớp mắt. Hiền đưa tay che miệng. Anh chàng mím cười. Nụ cười hiền khờ, vẻ nhợt muốn làm quen nữa. Nhưng Hiền không nhìn thấy lâu, vì thả một tay và bối rối, Hiền mất thăng bằng. suýt té, phải nhảy xuống. Và trước mắt Hiền, đã bị bức tường chắn ngang, Không biết làm sao Hiền rớt rít:

- Xuống. Xuống Bi.

- Đề em coi chút.

- Xuống. Cơ xuống không. Ăn đòn nghe chưa.

Nghe chưa.

Thằng Bi không dám nán lại thêm. Nhảy cái bịch suýt trúng vào người Hiền. Nhưng Hiền không nổi cục với em như những lần khác. Nụ cười ánh mắt của chàng trai hàng xóm mới dọn nhà tới làm cho Hiền thấy vui thích. Chớ sao. Dù gì cũng còn dễ chịu hơn mấy cái mặt bầy con gái cũ. Sự tò mò náo nức, thúc dục, Hiền lại leo lên, bám tay vào tường, nhìn sang nữa. Hai anh em nhà bên còn đứng ở sân, và chiếc xe vận tải đang lù lù lùi ra khỏi ngõ. Thằng nhỏ đã thôi khóc, Cả hai anh em vẫn nhìn về phía bức tường. Hiền vừa ló lên đã lọt vào mắt người con trai. Hiền lúng túng, chắc đỏ mặt quá. Anh chàng, chớp mắt nữa và dậm tới vài bước:

- Bắt nạt em tôi, há.

Chết cha. Anh chàng này lì ghê. Xô sàng gớm. Chưa chi đã định xô tới rồi. Hiền xì một tiếng, trề môi thật dài rồi buông tay rơi xuống. Phải nhanh mới được, Hiền kéo cả ba đứa em ra giữa sân. Thằng Bi cầu nhàu:

- Thằng đó có anh rồi làm tàng há. Chị há.

Nó cong tay:

- Em khỏi sợ đi.

- Ai? Ai?

Con bé và con Ki cùng hỏi tới tấp. Thằng Bi tường thuật cho bai em nghe. Hiền dặn:

- Chơi đó nghe. Chị cất sách vở.

Cắt sách vở. Thay quần áo. Đã dành. Nhưng Hiền muốn nép bên tấm màn cửa để nhìn qua nhà bên. Dễ dàng lắm, nhà bên cạnh vườn rộng, nhà xây thụt lùi phía sau để có một khoảng sân trống. Nhà Hiền, xây lán khá nhiều ra sân. Lúc trước, Hiền khó chịu vì mỗi lần mở cửa sò, kéo màn hứng gió thì phải nhìn thấy bày con gái nhà bên cạnh nhằng nháo, ra vô. Hiền vui, có gì đâu. Bứt được một đám gai nhọn trước mắt.

Dưới sân, ở bức tường phân chia ranh giới đang có cuộc tụ họp. Phía bên này. thằng Bi, con Ki, con Bé đang trèo, đánh đu đề dòm qua. Bên kia, anh chàng đứng nhón gót, thằng nhỏ ngồi trên vai, đang nói chuyện với bọn nhỏ. Hiền phải cúi xuống mới nghe được.

- Nai hỏi đi. Làm quen đi. Mai mốt cho Nai sang chơi với nhé.

Thằng Bi gật đầu, làm ra vẻ người lớn:

- Cho liền. Nhưng bảo nó đừng liệng đá sang nhà chúng em, nghe. Mày liệng đá qua, tao ném con cóc, nó cắn mày.

Thằng nhỏ tên Nai làm thính. Anh càng cười với lũ nhỏ nhà Hiền:

- Anh sẽ bảo nó đừng liệng đá. Bèn em có đông không?

Con Ki nhanh nhẩu:

- Tụi em ba đứa. Đây nè.

Rồi nó còn tự giới thiệu nữa. Bắt chước trong đó vui đề học đấy mà:

- Em là Ki, anh này là Bi, còn đây là Bé. Bé Ti.

- Á. Cu Bi phải không?

- Hồng. Bí mờ.

- Cu Bi chớ. Này nhé, có bài hát:

Thằng cu Bi nó hay khóc nè. Em thì không có khóc. Thằng cu Bi nó hay khóc nè. Mẹ đánh cho mười roi quần dít.

Ở trên lầu, Hiền buồn cười quá. Hiền cố nhịn. Bây giờ, bốn đứa như đã quen và nói chuyện qua lại với nhau rồi. Bọn nhóc nhà Hiền có vẻ khoái anh chàng lắm. Và trời ơi, con Ki, ngu ời là ngu:

- Anh cho Nai qua chơi, anh qua chơi nữa nghe.

- Nhà có chó không?

- Có. Nó không cắn đâu. Có em mà. Em xích nó lại.

- Anh có nhiều trò chơi lắm.

- Hay quá. Anh sang chơi với chị em nghe. Tụi em có chị nè.

Chớp mắt nữa chớ gì. Hiền hồi hộp ghê. Cái con nhỏ này, muốn... mà nó để

thương dấy chó. Hiền mỉm cười. Anh chàng hấp tấp:

- Ở được. Mà này Ki, Ki phải không?

Con Ki gật đầu, chồm người qua, đưa tai ra.

- Chị em tên gì?

- Hiền.

Thằng Bi:

- Chị tên Hiền nhưng chị dữ lắm à nghe.

- Chị Hiền học trường nào? Hả?

A, lớp lang sắp đặt thứ tự quá. Biết mà. Mục đích anh chàng là muốn biết về Hiền đấy thôi. Cũng phải tốp tụ nhỏ lại mới được. Ba hoa một hồi rồi nói bậy bạ tùm lum hết. Với lại, Hiền cũng không nhin cười được nữa. Hiền bật cười lớn. Anh chàng ngó lên. Hiền bụm miệng, cười nữa. Đỏ mặt chưa? Xấu hổ há? Anh chàng hết nhón người, còn ngó Hiền cái nữa, tùm tùm cười rồi đưa tay vẫy vẫy ba đứa nhỏ để đi vô nhà. Khi gần khuất, anh còn quay ngó Hiền thêm lần nữa chó, Hiền vẫn còn cười, và không hiểu sao, Hiền thụt vào, kéo kín màn cửa lại. Ở dưới sân, tụi nhỏ còn gọi ới ới, dặn dò gì đó Hiền nghe không rõ.

Đó chuyện chỉ có vậy. Nhưng đối với Hiền, buổi sáng hôm nay, cơn mưa đầu mùa mát mẻ đem tới một đêm lành. Huyền chưa biết gì về chuyện này hết. Khi nghe kể, chắc chắn nhỏ Huyền sẽ tròn con mắt. Sẽ ngạc nhiên. Sẽ tò mò. Hỏi tới tấp. Chuyện mới mẻ bao giờ chẳng hấp dẫn. Nhỏ Huyền. Có một chuyện mà chưa biết. Chuyện vui hơn ở trường nhiều. Nhỏ Huyền. Chắc nhỏ ngạc nhiên lắm. Chuyện bất ngờ nào không gây sự ngạc nhiên.

Có một điều, Hiền hơi ám ức. Anh chàng đã biết tên mình rồi. Biết ngay từ hôm đầu tiên dọn nhà tới. Còn Hiền, Hiền chưa biết gì về anh chàng. Vậy là Hiền thua thiệt hơn. Nhưng lần này thôi. Nhất định Hiền sẽ không chịu thua lần nào nữa.

Lát sau, Hiền hé tấm rèm cửa nhìn lén sang sân nhà bên nữa. Không có ai ở đó hết. Khoảng sân trống trơn, buồn hiu. Sao thế nhỉ?

2

Hiền đoán đâu có sai. Khi nghe Hiền kể chuyện, nhỏ Huyền đã kêu lên:

- Chết, sao mi ngu quá, tiết lộ tên tuổi hết trơn vậy.

Hiền chống chế:

- Tại nó con nít mà!

Huyền lắc đầu:

- Anh chàng bần tiện, dụ dỗ con nít há. Thế bồ biết tên anh chàng chưa?

Dù còn ầm ức, nhưng Hiền tỉnh bơ.

- Tui đâu cần biết làm gì. Biết chi cho mệt.

Nhỏ Huyền gài rất tài:

- Ha, vậy anh chàng biết tên bồ rồi, anh chàng sẽ mệt há.

Nhỏ Huyền. Lúc nào cũng muốn ăn người hết trơn. Nhưng Hiền tha thứ được. Mỗi người phải có một bạn thân để tâm tình chứ. Không có ai nghe chuyện mình, buồn chết được.

Lúc đó, giờ ra chơi. Hai đứa đứng dưới một gốc liễu. Huyền nhìn Hiền bằng ánh mắt tò mò, nhột ghê.

- Ta hỏi thiệt. Mi có muốn biết tên anh chàng không?

Dĩ nhiên là có. Nhưng thương thương, phải trả lời bằng tiếng không. Nhỏ Huyền cười:

- Còn lâu. Ta biết nhà ngươi rất chú ý tới anh chàng.

Nhỏ nói đúng nữa. Lần này, Hiền phải có một thái độ nào đó để con nhỏ đừng bắt nạt. Tức thì Hiền gân cổ, Đỏ mặt:

Nói bậy há. Nghỉ chơi Huyền đi.

Trò nghỉ chơi nhau ra, diễn đi diễn lại hoài cũng hết linh. Và chỉ vài phút sau, câu chuyện lại trở về ‘chú điểm chính’ là anh hàng xóm. Huyền gật gù

Ta phải tới nhà của mi, thám thính coi tình hình ra sao. Mới nghe nhà ngươi nói, sao còn nhiều điểm khả nghi quá.

Nói là làm. Ngay buổi trưa, thay gì đeo Hiền về, thả đầu ngó. Huyền đã đang

hoàng đi vào nhà.Mấy đứa nhỏ chạy uà ra

A, chị Huyền, chị Huyền.

Huyền lên mặt,vì hẳn đang cho hẳn là nhân vật quan trọng mà.

- Ê, Bi hay Ki cho chị ly đá lạnh nghe.

Rồi Huyền bắt Hiền dẫn về phòng, hé tấm rèm nhìn qua nhà bên cạnh.Xui xẻo.Khoảng sân nhà bên vẫn trống trải và buồn tênh. Sau cùng,Huyền nghĩ ra một cách,rủ Hiền xuống chơi với bọn nhỏ, Huyền mở đầu:

- Ở nhà chơi vui hông?

- Vui ghê chị ơi.Tụi em chơi công chúa, chơi chị em.

Hiền biết trò chơi này rồi. Kinh khủng lắm. Giường chiếu trong phòng Bố Mẹ lộn tùng phèo hết trơn. Cứ nghe ba đứa nó chơi trò chị em thì cười đến mệt.

- Chỉ có ba đứa thôi à?

- Í tụi em có bạn nè. Tụi em có thằng Nai.

- Nai nào vậy?

Thằng Nai ở hàng xóm. Tụi em mới quen.Há, Ki há.

Con Ki nói với Hiền:

- Sáng tụi em có qua bên thằng Nai chơi. Anh nó cho ăn bánh, ăn kẹo, đủ thứ.

- Xì tụi bây chỉ có kẹo

- Ngon lắm chị Hiền.Con Bé có để dành kẹo cho chị đó.Bé...đâu?

- Em cất dưới nệm giường trong phòng Mẹ.

Hiền giật mình.Con nhỏ bị đòn không biết bao nhiêu lần về cái tội này mà không nhớ.Nó cứ dẩu thức ăn dưới nệm giường. Có nhiều hôm, Bố Mẹ vô giường ngủ, kêu ầm lên. Mẹ đi tắm, Bố tìm thuốc xịt muỗi. Chuyện là Bố Mẹ vừa nằm lên giường một lúc thì bị kiến lửa bu lại đốt.Xem xét trên giường thì kiến bò từng hàng dài. Tìm ra thức ăn dẩu dưới nệm giường hay dưới gối.Một thỏi chocolate,một cái bánh,một cái kẹo. Bao giờ thủ phạm vẫn là con Bé hết.Hiền la hoảng:

- Chết.Có vô lấy ra không? Muốn trưa nay kiến đốt Bố Mẹ rồi ăn đòn hả.

Nghe nói tới đòn, con Bé nhớ ngay. Lật đặt đi tìm cái kẹo.Nhưng ăn gì được nữa, kiến đã thấy hơi,bu đầy và kẹo đã rỉ nước trông gớm ghiếc.

Hiền kêu:

- Nguy rồi.

Nhỏ Huyền không hiểu:

- Kiến bu thì vứt đi. Cái gì mà nhà người kêu nguy?

- Vứt thì chuyện đã hẳn.Nhưng nó làm kiến bu đầy giường, ông bà già sẽ la hoảng lên.

Huyền thu xếp:

- Ăn nhằm gì. Hết kẹo là nó đi. Phải đi tìm thức ăn khác chứ. Để chị bày cho.Giờ Bé đem cái kẹo này vứt ở ngoài cửa sổ phòng Ba Mẹ là kiến theo ra đó hết.

Không biết phương pháp Huyền bày có ổn không, nhưng Hiền thấy hợp lý. Câu chuyện về anh hàng xóm bị vụ kẹo và kiến của con Bé cắt ngang.Giờ tiếp tục lại chớ. Huyền hỏi:

- Bộ anh gì bên đó cho kẹo nhiều lắm hở?

Thằng Bi:

- Nhiều lắm. Một kho.Anh đem ra một đồng to thế này, bằng cái nhà luôn.

Nhỏ Huyền bật cười. Hiền đập vào vai em:

- Mà dóc tổ.

Thằng Bi trề môi:

- Em nói thiệt, dóc gì.

Và nó càu nhàu

- Em mà dóc. Em thèm nói dóc. Chị biết gì mà nói. Hỏi con Bé coi,anh thằng Nai còn hỏi Bé:Bộ chị Hiền thích kẹo lắm hả?

Hiền vội vã:

- Rồi con Bé nói sao?

- Con Bé không nói sao hết.Nó gật đầu thôi.Con Ki mới nói.Nó nói chị thích ăn kẹo lắm.Trong cặp chị luôn luôn có kẹo, có ô mai, có xí muội nhiều ời là nhiều.

- Rồi sao nữa?Huyền hỏi tiếp.

- Anh đó tử tế lắm. Anh nói nếu chị Hiền thích kẹo, anh sẽ gửi tặng chị một túi kẹo.Toàn kẹo hồng hà.

Nó vừa nói vừa nuốt nước miếng. Làm như đang hoa mắt hoa mũi vì đồng bánh kẹo tưởng tượng trước mặt.Còn Hiền, Hiền nổi cáu vì sự đại dột của lũ em, Hiền nhăn mặt:

- Bộ con Bé có nói để dành kẹo cho chị hả?

- Thì nó nói. Anh gì đó cho nó 4 cái, nó nói còn phần chị Hiền nữa. Bé để dành cho

chị Hiền.

Huyền cười:

- Chị Hiền được chia mấy cái?

- Sáu cái

- Sáu cái mà còn một cái? Vậy ai ăn hết?

- Ơ...Con Bé, Em với con Ki...Hồi nãy nó cắt ba cái...Nó....

Hiền giơ tay dọa:

- Lần sau đưa nào lát phần kẹo của chị là chị đánh đòn nứt đít ra nghe chưa.

Đi xin

của người ta ăn há. Chị mét bố mẹ cho coi.

- Em xin đâu, Ảnh cho em chớ. Mẹ bảo ai cho mới được ăn, không được xin.

Em

đâu có xin.

- Cho cũng không được ăn, lộn xộn.

Huyền kéo tay Hiền ra một bên:

- Bỏ bắt nạt tụi nó quá. Cho thì ăn được. Đừng xin thì thôi, đúng không. Bi ngoan lắm chớ. À, vậy họ có hỏi gì chị Hiền không?

- Họ nào, chi?

- Cái anh gì, Anh của Nai đó

- Hỏi nhiều lắm chị.

- Hỏi sao?

- Em quên rồi.

Huyền vẫn chưa thất vọng. Nhỏ cứ đẩy Hiền ra xa, sợ Hiền ngăn:

- Ê. Bi có biết tên anh ấy không?

Bi ngẩn người ra:

- Chịu. Bi không biết. Anh ấy cũng có tên hả chị?

- Người ta ai cũng có tên hết. Như Bi tên Bi, chị tên Huyền, nhỏ này là Bé, nhỏ này là Ki.

- Em hiểu rồi .

- Hiểu rồi hả. Vậy Bi phải biết tên anh ấy. Biết được tên anh ấy mới tài.

Nhỏ Huyền hay quá Xúi trẻ con giỏi tuyệt luôn. Hiền thấy vui thích ghê. Ờ, sau mình không nghĩ ra như Huyền đã chớ. Bộ mình không thông minh bằng Huyền? Cũng chưa chắc. Hiền tiếp:

- Hỏi coi anh lớn hơn Bé bao nhiêu tuổi mà đòi chơi với Bi và Bé đã chớ.

- Hơ. Phải đó chị Hiền .

- Còn nữa. Anh ấy phải cho Bi biết anh ấy có đi học không, học lớp mấy, trường

nào đấy. Bi cũng đi học rồi chứ bộ. mình đi học, mình chỉ chơi với người đi học. Phải không?

Điều này thì thằng Bi gật lấy gật để:

- Đi học chứ, sang nay chơi với tụi Bi xong anh đi học. Anh học giỏi lắm.

Huyền khích:

- làm sao Bi biết anh học giỏi, dốt.

- Dốt há? Không tin há? Xì người ta học sách dày cộm thế này này. Bằng dưới đất mà lên cao bấy nhiêu nè.

Bé nhón gót, đưa tay lên. Huyền làm bộ giật mình:

- Trời ơi, cao quá há. Cao tới một thước.

- Một thước à? Phải hai thước. Tại em thấp chứ. Cao lên trên kia kia...

Huyền bùm miệng lại. Bùm miệng cũng không xong. Phải ôm bụng. Hiền phải kéo con nhỏ đi. Khỉ quá, hỏi gì mà lung tung. Một lúc nhỏ Huyền có vẻ hài lòng thối hân hoan ra về. Hiền đi ra cổng với nhỏ Huyền, cầu nhau;

- Nhỏ ấu quá.

- Ê, ai nhỏ. Nói lại coi. Đó, đó coi ai nhỏ, ai lớn.

Huyền sừng sộ dừng xe lại. Chụp tay Hiền bắt đứng lại đó. Hiền bật cười:

- Nhón lên một chút, coi có cao hơn không?

- Cần gì nhón. Dù sao cũng bằng. Huề.

- Vậy là nhỏ Huyền.

- Không chịu.

- Người ta gọi nhỏ là người ta cứng.

- Được hén. Vậy ta cũng gọi nhà người là nhỏ Hiền

- Chấp thuận liền.

Có vậy thôi mà hai đứa vui vẻ. Tuy nhiên Hiền cũng còn phàn nàn cho đúng điệu:

- Nhỏ Huyền kỳ quá.

- Kỳ cái gì?

- Tự nhiên xúi tui nhỏ hỏi tên tuổi chi vậy?

Huyền sừng sộ:

- Ê. Muốn gì nữa đây? Chính bồ cũng xúi tui nó quá trời. Người ta biết tỏng trong bụng bồ có gì, người ta mở đường cho mà đi. Không ớn còn oán há.

- Rồi có chuyện gì xảy ra đừng có trách.

- Chuyện gì xảy ra?Xời ơi, lúc đó, anh chị đã mềm long nhau, trách ông trời thì có.

Hiền còn biết làm sao hơn là đấm cho nhỏ Huyền một cái cho nó dọt lẹ. Hiền cũng còn một việc quan trọng lắm, mà từ nãy giờ cô không yên tâm. Đồng kiến trong phòng Bố Mẹ. Nhưng Hiền không quạu quọ như mọi lần, mà cô tìm bình xị muối, làm việc một cách hăng hái. Hiền đã biết ơn và đã đền ơn các em âm thầm đó thôi.

Buổi trưa, đồ tụi em ngủ yên hết. Hiền còn nằm mơ mộng gì đâu. Rõ ràng hôm nay, nắng cũng như mọi hôm, và bầu trời cũng xanh bình thản. Vậy mà nhìn ra ngoài cửa sổ, Hiền thấy nắng có mới, trời một màu biếc lạ lung. Khoảng sân bên nhà ai chắc buồn mênh mông ghê lắm.

Hình ảnh chàng trai hàng xóm, lúc đầu, Hiền cho là xí xọn, Nhưng lúc này, thật ranh mãnh, dễ thương, ui chao, chết rồi nhỏ ơi. Ai cho nhỏ nghĩ thế. Và nhỏ tự trả lời. Chớ sao, dễ thương thì nói dễ thương, dối lòng mình, long mình nó cũng biết phản đối chứ bộ. Thật vô duyên ghê cái thứ con gái như Hiền. Nhưng đừng trách Hiền tội nghiệp. Cũng có lúc Hiền can đảm cương quyết ghê lắm. Vì đây đâu phải là trường hợp đầu tiên. Lần đầu tiên, tới với Hiền hồi năm mười bốn tuổi kia. Hiền có người đi theo tán tỉnh rồi. A, cười và cho Hiền nói dóc. Nếu có thì cũng một tí ti thôi. Hiền dám quả quyết anh con bạn mà bây giờ Hiền đã nghỉ chơi, có tình ý với Hiền. Dám tới tận nhà tìm Hiền, rồi khi gặp, mặt đỏ lên, ấp ắp nói mượn sách cho con em học. Hiền đi học gặp con nhỏ, hỏi, con nhỏ ngơ ngác: - Ồ, tui bảo mượn hồi nào. Tui đang hoang một cây, ít khi chép bài thiếu lắm. Về sau, anh chàng còn gửi thư, xin lỗi nữa chớ. Lá thư đó, nếu có dịp, Hiền sẽ triển lãm cho mọi người thấy để chứng minh. Cần gì phải triển lãm, nhỏ Huyền làm chứng cho Hiền rồi.

Vậy là cả buổi trưa, tâm hồn Hiền rơi vào những chuyện viễn đông. Được viễn đông cũng là tuyệt thú hạnh phúc. Cho tới lúc tụi nhỏ dậy hết Hiền mới rời cơn mộng.

Còn mộng mở đầu. Các cô cậu ồn như vỡ chợ. Xua tụi nhỏ xuống nhà cũng vất vả mướt mồ hôi ra. Còn Hiền, Hiền hé tấm rèm cửa nhìn qua sân nhà bên cạnh. Sao mà đúng lúc thế không biết. Anh chàng đang dắt xe gắn máy đi ra. dừng xelại ngay giữa sân, ngó lên cửa sổ phòng mấy chị em Hiền. Chết cha, sao Hiền lại ló hảnh cái mặt ra chứ. Kéo ra để vội vàng kéo kín lại, thụt lùi. Trái tim yếu

ớt quá, chỉ có vậy mà đập như trống trận. Hiền phải đưa tay lên dần bớt.

Lát sau, khi Hiền bình tĩnh lại, hé rèm nhìn xuống. Khoảng sân trống trơn rồi. Ngu quá, Hiền tự mắng mình. Nhưng mà, Hiền biết Hiền sẵn sàng còn có những lần ngu ngốc như thế nữa. Nhỏ Huyền có đồng ý không?

3

Suýt tý nữa, Hiền nghi oan cho nhỏ Huyền. Trái với những ý nghĩ lẩn cảm của Hiền về Huyền. Huyền rất chú ý tới chuyện của bạn. Một chiều thứ bảy, một ngày chúa nhật, đối với nhỏ Huyền chắc cũng dài như của Hiền. Và khoảng bốn giờ chiều ngày chủ nhật, Hiền đang thơ thẩn trong sân thì Huyền tới. Nó bấm chuông tới nhức óc luôn, và Hiền chạy ra, quỳnh quáng mở cửa.

- Trời. Huyền, điên hả .Bà già còn ở nhà đó nghe.

- Tao bấm chuông chớ làm gì mà đem bà già ra dọa, hờ nhỏ.

Hắn cười, đều gói.

- Mong ta không?

- Việc gì mà mong. Làm tàng há.

- Chắc rồi. Nói dối có dính trong mắt.n biết Hiền sẵn sàng còn có những lần ngu ngốc như thế nữa. Nhỏ Huyền có đồng ý không?

Con nhỏ này độc miệng độc mồm ghê.

Huyền dắt xe. vô sân. Hiền gài cửa cẩn thận nhưng nhỏ cứ khóa xe. Hai ba khóa chớ ít gì. Kệ, để khỏi một mối lo lắng. Đời có bao lăm mà lo lắng cho nó mau tới mùa thu. Há. Biết không ? Xì, mùa thu của người ta đẹp lắm chớ bộ. Mùa thu là mùa của mộng mơ, của thi sĩ. Hắn trề môi : Mùa thu của thi nhân thì đẹp, nhưng mùa thu của cuộc đời, buồn lắm ta ơi. Đó, bọn Hiền cũng có chút triết lý lẩn cảm. Để cười, để phục nhau. Thì không phục nhau còn biết phục ai nữa.

- Ta hỏi đây. Mi làm chi mà thơ thẩn trong sân. Khai liền tức thì.

Được khó gì. Hiền ngâm nga :

Trước sân anh thơ thẩn,

Đăm đăm trông nhận về.

Mây trời còn phiêu bạt

Lang thang trên đồi quê...

- Sai. Dối lòng, phải như thế này này.

Trước sân em thơ thẩn,

Đăm đăm ngóng qua trường.

Chơ' mong tiếng xe nổ,

Để thấy mặt người thương...

Eo ôi. Nhỏ này thi sĩ hạng nặng. Thi sĩ cỡ bự chớ đâu phải giỡn chơi. Không những thi sĩ, còn là triết gia. Chiêm tinh gia. Hiền phải xá nhỏ một cái. Phục tài nhỏ quá nhỏ ơi. Đúng nó chiêm tinh gia, không phải sao nó biết hết những gì trong lòng Hiền vậy. Không những nó biết những điều Hiền nghĩ mà còn những điều Hiền chưa dám nghĩ tới nữa. Huyền cười khúc khích :

- Sao mà thộn ra vậy hả em ? Qua có đi giày đóng móng lừa đâu mà bụng em đau đớn. Qua đi chân trần, chân qua nhẹ tênh và gót hồng như sen hạ mà.

Hiền lại trở mặt, thộn hơn nữa. Thi sĩ Kim Huyền. Nỏ dấu mình gì không ? Nỏ vô thi văn đoàn nào hay trưởng nhóm văn đoàn nào ? Hiền cười nụ cười chắc ngộ lắm.

4

Gia như bức tường ngăn đôi hai nhà thấp hơn một chút thì đỡ mỗi cổ mấy. Nhưng tụi nhóc cũng khá thông minh, bây giờ, ở hai phía của bức tường đều để trời ơi đất hỡi hai cái ghế để các nhóc trèo lên gọi nhau ơi ới, chuyện trò, độ đố. A, có vài cơn mưa là bọn đế xuất hiện rồi. Bọn nhỏ, sao mau than với nhau thế không biết. Mới ngày hôm qua, sinh nhật Nai. Bọn Bi và Ki, Bé làm bắt náo loạn. Mẹ sai Hiền lo vụ quà cáp giùm cho các em. Con Bé và Ki thì một gói kẹo bự, còn Bi, mua hai chú đế cồ thật lớn. Mẹ cho Hiền, phải làm hai cái hộp, bọc giấy hoa đăng hoàng, buột nơ mà phải khéo léo chừa một vài lỗ thông hơi để các chú đế thở. Bi về kể lại anh An khen nức nở ai gói quà đẹp quá, khéo tay quá. Người gói quà đầy tình thương yêu loài vật, vì nếu vô ý, không có lỗ thông hơi, hai chú đế tội nghiệp đã lên thiên đàng. Hiền nhin cười ghê quá. Muốn nói gì, sao không nói thẳng với người ta, mà cứ vòng vo, qua lại với bọn nhỏ hoài. Nữa, lúc ăn tiệc sinh nhật Nai, ở bên này, Hiền cũng nghe bọn nhóc hát muốn bể cửa kính luôn. Giọng An cũng lớn không thua gì. THẮNG Cu Ti nó hay khóc nhè. Em thì không có khóc như thằng Cu Tí. Thằng Cu Tí nó hay khóc nhè, Mẹ đánh cho mười roi quần đít. Chắc bọn nhỏ hát rồi chính bọn nhỏ vỗ tay. Con Bé kể lại anh An hát bài Tuổi mộng mơ nữa. Hay lắm. Có tưởng tượng ra được không, bộ An tưởng ở bên này Hiền đang rình nghe lén và muốn chọc quê chắc.

Đã có lần Hiền và An nói chuyện coi nhau. Hôm đó, Hiền mất cái kẹp tóc và tìm muốn chết không thấy. Cái kẹp tóc của nhỏ Huyền thân tặng đẹp ới là đẹp. Đâu chỉ vì đẹp không thôi, nó còn mang một kỷ niệm thân thiết của tình bạn. Nhất định rồi, ở tuổi mới lớn, tình yêu chưa tới, thì tình bạn là thứ quý báu thiêng liêng nhất chớ gì nữa. Cho nên Hiền nổi cáu, gọi hai con nhóc Ki và Bé lên tra tấn:

- Đứa nào lấy cặp tóc của chị?

Hai lỏi ngó nhau. Ánh mắt của tụi nó làm Hiền biết một trong hai đứa là thủ phạm. Phải đồ dành một chút mới được:

- Đưa cho chị rồi chị không đánh đòn. Còn không cả hai đứa đều bị đánh đòn.

Con Bé lấm lét ngó con Ki, chưa chi miệng đã méo xẹo:

- Đừng đánh em. Chị Ki lấy đó.

Con Ki cuối gằm mặt xuống. Hiền còn cố dịu dàng:

- Ki lấy phải không? Trả chị đi. Trả chị, chị cho mười đồng.

Con Ki khóc oà liên:

- Mất rồi, em làm mất rồi.

Nó khóc thúc thít. Không biết vì sợ hay vì tiếc mười đồng bạc. Hiền cúi quá, muốn cho nó một cái tát ghê:

- Ai cho Ki lấy của chị há? Ki đem đi đâu mà mất? Trả lời ngay.

Con Ki chưa trả lời, con Bé đã khai liên:

- Bữa trước, chị Ki lấy kẹp của chị kẹp lên tóc, rồi qua chơi bên nhà Nai. Chạy một hồi, mất tiêu luôn.

Mất tiêu là cái chắc rồi. Nhưng Hiền vẫn không chịu được sự mất tiêu đó. Tát cho con nhỏ một cái. Hét tướng lên vài câu cho đỡ nặng người. Hiền đuổi tụi nhóc đi, dọa:

- Không biết, tìm cho tao. Mất là biết tay tao.

Lời hăm dọa của Hiền làm tụi nhỏ teo quá. Con Ki khóc tấm tức hoài. Khóc ở góc sân, khóc ở dưới cây nhãn. Và ba đứa nhỏ họp lại, dẫn nhau qua nhà Nai, họp với Nai tìm kiếm.

Riêng Hiền dọa cho có vậy thôi, chớ chẳng hy vọng gì. Vậy mà ngày sau, đang định trèo lên ghế, ngó qua nhà bên gọi tụi nhóc về ăn cơm, thì Hiền đụng đầu với An cũng đang nhón gót qua. Nếu An cũng trèo lên ghế như Hiền, dám hai cái đầu đã đụng nhau cái cốp.

An cười, Hiền lúng túng:

- Tui, tui gọi bọn nhỏ về ăn cơm. Có tụi nó bên đó không?

An gật đầu. Hiền đã toan nhảy xuống, An vội vã:

- Hiền, Hiền có chuyện này...

Chỉ nghe mấy tiếng đó, Hiền chết trân trên ghế. Người ta thì ngượng bắt chết, còn mình người gì đâu mà lém lỉnh, tỉnh khô, nhìn chòng chọc vào mặt người ta nữa. Có chuyện này. Bộ tính...tính tán nhăng tán cuội hả. Lố lằng. Đầu có thói đó. Cho người ta tư cách thế nào mà dám nham nhở. Hiền sẵn sàng cau mặt, sẵn sàng nghiêm trang, và nói thật sẵn sàng dành cho An cái tát.

- Có phải cái này của Hiền không?

An đưa tay lên, tay An cầm cái kẹp tóc. Y hết cái kẹp tóc của Hiền. Hiền xấu hổ thẹn. Chưa chi đã nghi oan, mà nghĩ chuyện tầm bậy, tầm bạ cho người ta nữa chớ. Xin lỗi nghe. Hiền chỉ biết cười, ngượng ngịu gật đầu.

- Tui bị mất một cái như vậy.

Mắt An sáng ngời:

- Đúng rồi nhỏ Ki cặp qua chơi. Rơi trong sân tôi nhặt được. Trả Hiền nghe.

Hiền đưa tay nhận lấy. Chưa biết nói sao thì An đã chớp mắt, cười nữa:

- Không cảm ơn người ta há? Nói cảm ơn đi. Biết nói không?

- Không.

Hiền nguyền cho anh chàng một cái. Nguyền rồi mà còn chưa hết giận, chưa hết xấu hổ, Hiền nhảy xuống đất, chạy biến vào nhà. Tưởng là giận thiệt, ai ngờ lên tới phòng, Hiền lại cười quá là cười. Lúc xem kỹ cái kẹp tóc, thì ra không phải là cái của mình. Cái này còn mới tinh, rõ ràng vừa mang ở tiệm về. Mặc kệ, Hiền đâu có cần biết anh chàng đã mua ở đâu, đã mất công như thế nào. HH chỉ biết, khi ngắm chiếc kẹp, lòng cô tràn đầy sự vui thích.

Và cũng nhờ buổi sinh nhật Nai mà hai bà Mẹ quen nhau nữa. Lúc nấy, Hiền nhìn thấy hai bà đứng nói chuyện với nhau, qua bờ tường. Mẹ An nói hôm qua, bánh mgon là nhờ cái máy đánh trứng của mẹ Hiền cho mượn. Hai bà nói chuyện khá lâu. Chuyện con cái, nhà, chợ búa, mưa nắng. Hai bà còn mời nhau sang nhà chơi. Lúc đầu còn bác bác, thưa thưa, gửi gửi, rồi tới chị chị, tôi tôi. Nhanh thật. Cũng như Hiền với An, mới nhớ nhau bằng ánh mắt xa lạ, nay đã nhìn quen. Hiền bỗng cảm thấy căn nhà hàng xóm thân ái ghê. Khoảng sân nắng bên đó cũng thơ mộng hơn. Bóng cây nhà hàng xóm xanh mát hơn. Cánh cửa đóng mạnh, gây tiếng kêu, vẫn làm lòng Hiền xao xuyến. Nai sang nhà thường trực. Thỉnh thoảng, Hiền cũng bế nó lên, giúp nó gài giày, hay đứng ở bờ tường gọi chị ở giúp nó. Hiền thích nhìn đôi mắt của Nai, giống đôi mắt của An như hết, long mi dài, hay chớp chớp, đưa theo nụ cười. Cũng vì sự giống nhau đó, đôi lúc làm Hiền bàng hoàng, xấu hổ. Có thật Hiền thương Nai như Bi, như Ki, và Bé không? Sao có một cái gì làm Hiền khộp, khinhhin. Và mỗi lần, Nai đứng trên ghế cao, gọi Hiền và vẫy vẫy, Hiền có cảm tưởng như An đang theo dõi ở đâu đó. Và Hiền mất tự nhiên.

- Chị Hiền hái cho em hoa ngọc lan mấy.

Nai còn bé, đã thích gì hoa hoét. Nhưng cứ mỗi lần Hiền ra sân là nghe Nai

gọi. Sân nhà Hiền có cây ngọc lan đang mùa nở bong. Hiền tiếc quá, cây này, trước đây, có một cành chìa qua sân nhà An. Nhưng chủ trước khó tính, cứ kêu ca là phải cứ quét lá hoài nên Bố Hiền đã gọi người tới chặt những nhánh ở phía bờ tường đi. Hiền biết không phải Nai thích, Nai xin, mà là An thích, An xin. Cho nên những lần Nai sang chơi, rồi về, Hiền thường hái cho vài bong. Hiền nghĩ, tới mùa hoa nở, hương thơm sá gì bức tường thấp, không bay sang nhà hàng xóm. Hiền biết thế, vì dạo này, mỗi buổi tối, Hiền thấy ánh điện nhà An bật sáng và An hay tha thẩn trước sân.

...Trước sân anh thơ thẩn,
Đăm đăm thông nhận về...

Mong chỉ một cánh nhận cho xa xôi, lâu lắc. Đã có hương ngọc lan, gửi sang nhà hàng xóm, những xúc động đầu, gần hơn, thật hơn. Thôi, nhận đi nhé.

Có lẽ Hiền đã mơ mộng, lãng mạn quá. Như trưa nay, đáng lẽ phải đem các em lên phòng dorm. Hiền đã đứng đây, tựa người vào cây ngọc lan để nghĩ ngợi lan man. Lan man lắm. Nhưng đâu lỗi tại Hiền, lỗi tại trái tim cứ đập theo ý muốn, Hiền ngây ngất trong mùi thơm kỳ diệu.

- Chị Hiền.

Hiền giật mình. Buổi trưa sao Nai cũng không ngủ mà còn ở đây? Ai đã bế Nai đứng lên ghế? An. Anh chàng đang đứng dưới bức tường bên kia chứ gì. Đang xúi chứ gì. Mặc kệ, mình đừng thêm biết có An. Và Hiền cười với Nai:

- Nai không ngủ trưa hả?

Nai lắc đầu, đưa cánh tay chỉ cành ngọc lan:

- Chị Hiền. Chị hái cho em đi. Hái hoa cho em đi.

- Gì. Hái làm gì?

- Em...

Thằng bé ấp úng, loay hoay rồi cười. Và lạ, câu sau trợn tru ngay:

- Em thích lắm, hoa thơm lắm.

Hiền kéo ghế, đứng lên, vít một nhánh hái được hai cái hoa búp, đem đưa cho Nai. Lúc đứng trên ghế cao, Hiền đã liếc qua bên kia bức tường, không thấy An. Có lẽ An đã nép sát bên. Thằng Nai lấy được hoa lật đặt muốn trèo xuống nhưng có ai giữ nó lại. Nó quay lui quay tới, cúi cả người xuống rồi nhướng người lên:

- Mai, trưa mai chị cho nữa nghe.

- Ừ.

Hiền ngó Nai, hỏi đột ngột:

- Đâu. Hoa chị mới hái cho Nai đâu rồi.

Thằng nhỏ cuống quit:

- Đưa, Đưa đây. Anh An trả hoa cho em.

Hiền phải bịt miệng lại để khỏi cười. Bịt miệng nên suýt sặc. Và Hiền bỗng thả tay ra. Bất ngờ, An xuất hiện, anh đứng hẳn trên ghế, đứng chung với Nai.

- Hiền đòi lại há?

- Ai cho anh hỏi nào mà đòi. Vô duyên.

Chết rồi. Hình như không phải An vô duyên, mà mình vô duyên ghê quá.

Biết làm sao hơn, Hiền đành phải làm bộ "tạc giăng nổi giận":

- Tưởng Nai xin tui mới hái. Ai ngờ anh xúi nó. Lớn rồi mà...

- Lớn rồi mà sao? Hiền?

- Lớn rồi mà còn xúi con nít. Hứ hổng biết... mắc cỡ.

Suýt chút nữa Hiền đã xổ nho. Không biết dơ. Dù vậy nói xong Hiền cũng lè lưỡi một cái. An cũng lè lưỡi một cái. Còn giận dỗi gì nữa, Hiền đành phải cười.

- A, mình vậy mà cũng có duyên ghê ta.

Chiụ thua, Hiền cười nữa. Cười xong mới gắt:

- Thôi nghe. Nham nhở.

- Nói chuyện khác đi, nghe

- Chuyện gì?

- Cây hoa này năm nay nở nhiều quá há. Thơm quá trời!

- Năm nào không có hoa.

- Năm nay có nhiều..

- Gàn vừa thôi. Lý do gì mà nở nhiều đã chớ.

- Vì năm nay nó vui hơn mọi năm.

Hiền biết là anh chàng sắp trở mặt lém lỉnh, cười tủm tỉm. Anh chàng nói tiếp:

- Năm nay, cây hoa ngọc lan lớn thêm một tuổi nữa. Hiền thích hoa ngọc lan lắm hả?

- Không.

Hiền quay đi. An vội vã:

- Khoan đã Hiền. Nai, Nai gọi chị Hiền lại đi.

Đó, thấy không, lại cầu cứu thằng nhóc. Hiền bấu môi đi vô nhà. An còn nói theo:

- Mai nghe. Mai cho nữa nghe.

Còn lâu. Hiền muốn hét tướng lên cho An nghe. Nhưng cô chỉ làm bầm một mình trong miệng. Người đâu mà nham nhở, dễ ghét. Dễ ghét thật chớ bộ. Vậy mà Hiền cũng đưa một nắm tay lên dọa. Dọa ai? Khoảng sân bên kia, còn ai đâu, chỉ còn có nắng đang rực lên, lấp loáng.

Hiền lại phải cầu cứu tới nhỏ Huyền. Nhỏ Huyền, giờ này nó đang làm gì? Học bài, ngủ khì. Dám ngủ khì lắm. nhớ hôm nọ, Huyền hó chuyện anh hàng xóm của Hiền và kêu ầm lên:- Mi nhát quá. Hiền kể lại buổi nói chuyện về cái kẹp tóc giữa An và mình. Huyền la lên:

- Ngu. Mi ngu. người ta mớ đường mớ lời. Hứ, mi ngu không chịu được

Hiền ngơ ngác:

- Ủa, tao ngu gì?

- Ngu chớ gì nữa. người ta đã làm quen mà không chịu quen.

Đến hôm nay thì quen rồi nhé. Chắc chắn, đi ra đường gặp nhau, đâu thể ngó lơ. Cần gì phải nói chuyện với nhau nhiều mới quen. Với Hiền, hai gia đình đã thân thiết. Và An với Hiền, chắc cũng chẳng cần phải thân hơn.

Buổi tối, không hiểu sao, Bố bỗng nhớ tới cây ngọc lan, Bố lo lắng:

- Mùa mưa này, cây sẽ đâm thêm nhiều nhánh lắm đây. Coi bảo đứa nào bẻ bứt những cành nào chìa sang nhà hàng xóm trước đi, để nó lớn, rụng lá rồi sinh ra rắc rối

Mẹ cười:

- Ông đừng lo Chủ nhà mới tới lịch sự, dễ chịu nhiều

Bố vẫn cứ lo xa:.

- Kệ mình đề phòng trước vẫn hơn.

Con Ki nhanh nhẩu:

- Khỏi lo, Bố. Anh An bên đó nói ai lại chặt mấy cái cành cũ đi, tiếc quá. Anh nói rồi trời sẽ thương anh, mưa mưa thật nhiều cho cành mau lớn, đâm sang nhà anh.

- Anh An thích hoa ngọc lan lắm. Bé thấy anh hái trộm hoài.

Tụi nhỏ ngây thơ. Nhưng Bố Mẹ nghe thì hiểu liền. Bố ngó Mẹ tùm tùm cười. Còn Mẹ, mẹ kín đáo ngó Hiền. Mẹ như đồng ý với Bố: khiếp, nó lớn như thổi thế kia...

Thằng Bi bỗng đem ra một cái hộp, khoe nhặng lên:

- Chị Hiền. Nai cho em nè. Nai chia cho em một con đế. Con đế của em đá

hăng lắm. Con của Nai thua hoài.

Con Ki tiết lộ:

- Anh Bi kỳ lắm chị. Cứ leo đèo theo Nai xin hoài. Xi, tặng quà sinh nhật cho người ta rồi xin, hồng biết xấu. Chị Hiền, Nai đâu có chịu cho, rồi anh An dỗ mãi mới chịu đó. Không có anh An, còn lâu. Làm tàng.

Bố phải lên tiếng nói dạy dỗ:

- Lần sau, thấy ai có thì không được xin nghe chưa, Bi.

- Tại nó cho con.

- Tại anh xin chớ bộ.

- Tại anh An cho.

- Tại anh An sợ anh khóc.

Để tụi nó cãi nhau thì còn lâu lắm. Bố lắc đầu. Nụ cười của bố làm Hiền nhột ghê. Không tại ai hết, tại cái cô này này. Hiền phải nạt em, nạt lớn:

- Tại tụi mày lộn xộn. Thôi, đem đế diếc đi chỗ khác chơi.

Cho em sợi tóc đi. .

- Tóc làm gì?

- Em quay đế cho đế say. Nó say nó đá hăng lắm, chị.

- Ngon hông. Tóc của người ta. Một sợi tóc là một mảnh tim, mảnh gan.

Đừng có đùa.

Hiền đưa tay lên đầu. Bố Mẹ lại nhìn nhau, cười. Hiền biết đó là những nụ cười của hạnh phúc.

Có những chuyện người ta phải giấu kín, không tâm sự được với ai. Vậy mà Huyền vẫn cố hỏi hoài. Như hôm nay, Huyền cứ nhất định hỏi: Hiền, mày có chuyện gì buồn phải không? Nói tao biết với. Hiền đã cười cợt với nó: Mày giàu tưởng tượng. Nhỏ giàu tưởng tượng lắm nhỏ ơi. Vậy là Hiền phạm luật. Hai đứa đã thỏa thuận, từ nay không được gọi nhau là nhỏ, vì cả hai hết nhỏ rồi. Đứa nào vi phạm phải tốn một châu đậu đỏ bánh lọt. Khó mà ăn gian được với Huyền. Huyền bắt Hiền hứa ngay, phải trả nợ nội trong ngày. Biết làm sao được. Với lại Hiền cũng muốn đi chơi với Huyền một buổi. Ở nhà buồn chịu gì thấu.

Buồn chịu gì thấu? Sao mãi bây giờ Hiền mới biết buồn? sân nhà hàng xóm nắng vẫn vàng. vườn nhà hàng xóm lá vẫn xanh. Nhưng An vắng mặt hai ngày nay rồi. Hiền đâu dám nhờ tụi nhỏ hỏi thăm. Chỉ biết lờ mờ qua Nai: Anh An đi Đà Lạt làm gì đó, ba bốn hôm mới về.

Hai buổi trưa rồi, Hiền không hái hoa ngọc lan vì không có ai chờ bên kia tường nữa. Hiền cũng không hé rèm cửa vì sẽ chẳng có mắt ai lén nhìn lên. Đi học về, con đường vô hẻm vắng ơ là vắng. Tiếng nói giọng cười của tụi nhỏ hết vui. Nhưng đêm, con đé của thằng Bi nuôi trong cái lon, được treo tòn teng ở ngoài lan can hứng sương, kêu ri rả làm Hiền khó ngủ. Không ngủ được, trằn trọc, chao ơ là phiền, Đầu óc ở một chỗ mà sao cứ lan man, phiêu lưu đủ thứ chuyện.

- Gì bồ lại thở dài, Hiền?

Huyền tra hỏi lung tung. Mà rõ ràng Hiền có thở dài. Nụ cười của Hiền không lấp liếm được vẻ buồn của mắt. hu thắc mắc:

- Giận nhau hả?

- Giận ai?

- Anh chàng hàng xóm.

- Khỉ ơ. Người ta có nói chuyện với nhau bao giờ mà giận.

- Vậy thì chắc thấy anh chàng có bạn gái tới thăm hả?

- Càng mừng.

- Bò khó hiểu thấy mẹ. Nhưng kệ xác bò. Tui chỉ cần châu trả nợ của bò chiều nay.

Hiền đâu có chối nợ. Mới đây, Huyền cũng vi phạm và Hiền bắt đền tức thì. Cho nó nóng hổi, dù đậu đỏ bánh lọt cho đầy nước đá bào, lạnh ngắt. Kể ra xin đi chơi một buổi, lâu lâu mới xảy ra. HH chắc Mẹ không hẹp hòi đâu. Hiền rất vững bụng. Tan học, hai đứa lại đèo nhau về bằng chiếc xe P.C. Huyền lật đật thả Hiền đầu ngõ, cười chọc:

- Để cho mi một mình yếu điệu qua ngõ nhà chàng, thấy hoa vàng rơi bướm vàng hôn nhau...

Nó dọt lẹ quá, không thì lạnh đủ một quả đấm thôi sơn của Hiền rồi. Quả đấm đó xui mà trúng, nó sẽ vẹo xương sống chứ không ít. Hoa vàng, bướm vàng gì đâu. Cổng nhà An vắng hiu vắng ngắt, lòng cũng buồn hiu buồn hắt. Như câu thơ nào Hiền đã thuộc: Buồn ơi, xa vắng mệnh mông là buồn. Buồn lên tới khung trời Đà Lạt, và buồn có gửi từ khung trời Đà Lạt về đây? Hiền đập chiếc cổng sắt, tiếng xô động tới làm đau cánh cổng nhà ai im lìm. Và hoa ngọc lan, bay đầy hương nhớ thương, bung nở, rơi đầy trên sân, ngang ngõ. Mới hai ngày, bức tường đã thấp đi vì chờ đợi, thấp đi cho những cánh ngọc lan dạt dào theo gió bay qua...

- A, chị Hiền về. Chị Hiền về...

Mấy đứa em của Hiền từ trong nhà ủa ra reo vui, bao vây lấy Hiền. Chị hái hoa ngọc lan cho tụi em mấy. Hiền ôm chặt từng đứa nhỏ, ôm thật chặt để mắt khỏi phải ngóng sang nhà ai. Ôm em thật chặt để lòng mình, hồn mình đừng thả rong. Thăng Bi hí hửng

- Trưa nay, không ngủ trưa nghe chị Hiền. Ngủ trưa khổ lắm.

Hiền bật cười. Ủ, trưa nay mấy chị em sẽ nằm nói chuyện với nhau. Hiền sẽ kể chuyện đời xưa cho các em nghe. Tụi nhỏ cũng vậy nữa, nghe tụi chúng kể chuyện thì cười chết được.

- Ủ, không ngủ, nằm kể chuyện đời xưa nghe.

Thăng Bi xịu mặt:

- Em hồng ứa chuyện đời xưa. Chị kể chuyện gì đâu. Đời xưa có con chó vàng, chạy ra ngoài đàng hết chuyện đời xưa.

- Không, hôm nay, chuyện hay lắm

- Hôm nay chị cho tụi em chơi với Nai đi.

Lát nữa Nai qua. Làm sao Hiền có thể từ chối. Trông thấy Nai, trông đôi

mắt Nai, cũng xui tưởng nhớ bóng hình ai. Một nụ cười thoáng nhẹ trên môi Hiền. Một cái chớp mắt. Một phút xa nhau, đã như sâu vạn kỷ, đó là tình yêu. Tình yêu. Hiền không dám nghĩ tới, nhưng rõ ràng tình yêu vẫn cứ tới. Sao kỳ vậy? Bỗng dừng... bỗng dừng rồi xao xuyến, rồi nắng băng khuâng, mưa từng giọt chờ, gió dào dạt nhớ. Bỗng dừng thích được một mình, thích đi dưới trời mưa, thích cười, thích khóc... Thích được thương yêu, thích được hờn giận.

Lũ em đã xuống dưới sân hết, còn một mình Hiền. Hiền nằm ngủ gục. Để trấn an lòng, Hiền đem sách ra đọc. Những dòng chữ mướt tím nhảy múa trước mắt, vô nghĩa. Không biết có con nhỏ nào lên trả bài không thuộc bị cô giáo mắng, đã nói thầm: Nhớ anh. Tại anh, chưa? Có biết bao con nhỏ bằng tuổi Hiền, ngồi trong lớp học, vòng tay rất ngoan, mà hồn mộng ra ngoài cửa lớp. Hồn tung tăng cùng với mây trời, với nắng, với gió, với một người... Bây giờ tới phiên Hiền, cho Hiền nhập bọn với.

Tới tuổi rồi. Ôi, sao Hiền không biết hổ thẹn gì hết. Hiền chỉ còn biết đổ lỗi cho sự rối rắm ngồi không. Hư quá, không nên tiếp tục hư nữa. Hiền vùng dậy, xỏ chân vào đôi dép.

Không có thằng Nai sang nhà như bọn nhỏ nói. Chỉ có ba đứa đang tranh nhau đứng lên chiếc ghế sát bờ tường, nhòm sang nhà An.

Con Ki vừa gọi vừa vẫy:

- Nai. Nai qua chơi. Qua chơi bịt mắt bắt dê.

Thằng Bi:

- Nai không thích chơi bịt mắt bắt dê hả? Mình chơi trốn tìm. À chơi bàn tay trắng bàn tay đen? Nghe, nghe. Ê, Ê. Chơi tín... xàm... nghe.

Hiền lắc đầu. Thôi mấy ông nhóc ạ. Mời mấy ông nhóc lên phòng ngủ trưa đi. Các cô cậu nhóc có đi ngủ, lát nữa Hiền mới chuồn đi chơi được với Huyền chớ. Huyền đúng giờ phải biết. Mắc nợ nó là khổ vô cùng:

- Lên ngủ hết. Ê. Bi, Ki, Bé.

- Ngủ hử chị Hiền?

- Ừ.

Nghe giọng cương quyết của Hiền, cả ba đứa xịu mặt:

- Chị kể chuyện đời xưa nghe, nghe.

- Nói con Ki kể cho mà nghe. Nó có chuyện hiệp sĩ diệt kinh ngư đó.

- Em đã kể tới đoạn con kinh ngư to bằng mười cái nhà của mình, cái đầu to bằng cái nhà. Bốn cái răng to bằng bốn cái tủ. Nó có cánh to bằng cái phòng mình

luôn. Nó bị đâm chết rồi mà.

- À, anh biết tại sao rồi. Nó bị đâm chết là tại con muỗi bị đập chết phải không?

Con Ki ngơ ngác:

- Con gì? Con kinh ngư to lắm, to bằng mười cái nhà này này...

- Thì to bằng mười cái nhà. Ban ngày nó ở dưới biển, ban đêm nó chui vào lỗ tay con muỗi nó ngủ.

Hiền phục thằng Bi có óc hài hước ghê, muốn cười ghê lắm nhưng phải làm mặt nghiêm.

- Đừng có dóc nữa, lên ngủ không?

Cả ba đứa thất bại, riu riu đi lên. Thương em Hiền với theo, dỗ dành:

- Ngoan nghe, ngủ đi. Ngủ dậy chơi đàn hoàng. Lát chiều chị ra phố, chị mua kẹo về cho.

- Mua kẹo có sốc cô la nghe chị.

- Rồi kẹo sô cô la.

- Hông, sốc cô la. Nhé nhé, sốc..

Hiền cắt ngang:

- Sô cô la. Biết chưa. Sốc sốc...hoài. Lên ngủ đi.

Hiền chắc lũ nhỏ đã hết bí xị. Và thằng Bi sẽ thay Hiền, dỗ dành, dọa nạt cho lũ nhóc ngủ. Còn một mình, Hiền tha thần đứng tựa người vào thân cây ngọc lan. Trời thật xanh và cao...Hôm nay trời nhẹ lên cao, Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...Kì quá Hiền ơi, Sao cứ mắc hoài trong sự mơ mộng mãi thế. Sự mơ mộng của Hiền lúc này đã tiến quá xa, bỏ mất hút sự mộng mơ của những ngày vừa qua. Hiền không còn ở cái tuổi mơ được làm công chúa, mơ thấy hoàng tử, mơ được mặc áo dài mi ni, đi xe đạp. Sự mộng mơ của Hiền, thực tế hơn, mơ có một người yêu, để yêu thương, giận hờn, để được làm khổ người và được làm khổ mình.

- Chị Hiền.

- Ha..

Hiền quay lại, nhanh như gió. Hơ, Nai gọi, hay là Nai gọi giùm cho ai?

An đã về tới. Hiền bắt gặp khuôn mặt của Nai với nụ cười, nụ cười quá dễ thương làm Hiền xao xuyến.

- Nai làm gì đó?

Nai vẫn cười, Có tiếng quèn quẹt ở phía bên kia. Hiền vội nhảy phóc lên ghế.

Nai chỉ đứng một mình thôi, và chị ở đang lui cui quét sân ở gần đó. Chị ở của nhà An lễ phép:

- Em Nai bắt cháu bé đứng lên ghế để tìm cô đó.

Hiền đưa hai tay ôm mặt Nai, ngó vào mắt Nai, để rồi phải ngó lơ đi.

- Nai thích hoa ngọc lan không? Chị hái cho Nai nhé.

Nai lắc đầu:

- Nai không thích hoa này.

- Mọi lần Nai thích lắm mà.

- Không phải Nai. Anh An bảo Nai xin chị.

- Rồi Nai làm gì với những bông hoa đó?

- Anh An lấy. Anh An đổi kẹo cho Nai.

- Vậy mấy hôm nay, anh An đi rồi ai cho Nai kẹo?

- Nai không có kẹo.

- Chị cho Nai kẹo nhé? Nai vẫn lắc đầu. Rồi thằng bé ngó lên mái tóc của Hiền, nói

- Chị cho Nai tóc đi.

- Tóc làm gì?

- Nai quay đế. Cho Nai thiệt nhiều tóc nghe.

- Một sợi thôi.

- Hai sợi đi, chị. Đi.

Hiền bậm môi giựt đứt hai sợi tóc, đau thấu tim chớ phải giống sao.

Hiền xấu hổ thầm. Tội em của Hiền xin tóc để cột đế, Hiền không cho còn nói mỗi sợi tóc là một giọt máu, là tim là gan. Vậy máu, tim và gan không thể bứt ra cho em mình, sao bứt ra cho em người ta dễ dàng đến thế. Bé Nai đã cảm được mấy sợi tóc vui mừng:

- Mai chị cho nữa nhé.

Hiền bậm môi, rồi không biết sao, cô gật đầu. Rồi vừa xấu hổ, vừa hối hận với các em, Hiền nhảy xuống ghế.

- Mai chị cho nhé.

- Ừ, mai chị cho.

Nắng đầy sân nhà An, bóng dòn theo, đầy sân nhà Hiền. Trong nắng như có lẫn tiếng cười vui, nhạo bang. Hiền muốn đưa tay che mắt thì nghe tiếng chuông. Huyền đã tới. Chính Huyền, cũng đang sẵn một tràng cười chế nhạo.

- Bây giờ tới lượt nàng tha thẩn.

Huyền dí tay vào trán Hiền :

- Bắt được nghe chưa. Buổi trưa đợi cả nhà ngủ hết, anh chị ra đây tâm sự.

Đâu anh đâu rồi?

Huyền nhìn cái ghế bắc ở chân tường, cười khúc khích:

- Gớm thật. Còn bai bài... Ỗ, em hãy còn ngây thơ...

Huyền bá vai Hiền hát lớn tướng.

Đôi tám em vừa đang lúc hái hoa tươi

Chỉ thắm rèm se nhấn mối nhờ mai...

Giàu có sang hèn, nào có dám chê ai...

Nhưng...

Lại nữa. Véo cho nó một cái. Con nhỏ la oái. Và nó nhảy phóc lên ghế:

- Oái ông An ui nó, bắt nạt tui.

Không có ai bên kia cả, phải không? Huyền nhảy xuống, đưa tay dọa:

- Được rồi sẽ có ngày. Ngộ sẽ páo thù...

- Chờ ta chút. Lên thay quần áo, xin bà già là đi ngay.

- Chưa xin trước sao?

- Chưa.

- Biết mà. Quên. Thì còn hồn vía đâu mà nhớ gì nữa. Chỉ nhớ bức tường, cái ghế, bong hoa... Hái hoa tươi, nhấn mối nhờ mai mà...

Con nhỏ nói đùa sao mà đúng y bon. Hái hoa tươi. những bong hoa đầu mùa góp hương yêu cho tình đầu. Hoa còn nhớ, hướng chi người... Nhưng thôi, còn mơ mộng, còn thở dài là chết với con nhỏ. An ơi, cho Hiền quên An vài giờ nhé. Trả nợ cho nhỏ Huyền đây. Trả nợ vì tội nhỏ muốn lớn. Lớn thật lẹ.

Huyền đã nín càn, hái một bông hoa còn cả nhánh và lá. Huyền đưa lên mũi hít, hít hoài:- Thơm thật, thơm quá mày ơi. Đang vui, mắt con bé bỗng chớp nhẹ, mên mông buồn. Giọng nhỏ:

- Hiền ơi. Tao đang nhớ một câu thơ đã đọc ở đâu nè. Cái gì... à... tao chỉ nhớ một câu: Hương hoàng lan xưa còn nước nở hồn anh.

Tim Hiền bỗng nhói lên. Ở một nơi nào đó, thật xa. Anh An, hương hoàng lan có làm nước nở hồn anh không đó? Có hay không đó?

Ở dưới sân, Hiền phiến bức tường, trước kia ai đã xây mà không chịu xây thấp xuống một tí. Còn ở trên lầu Hiền phiến bức màn cửa, mấy ngày nay kéo kín như bưng. Lúc nào Hiền dậy được, hé một tí thì Mẹ thấy, kêu hoảng:

- Đừng mở màn. Gió lọt vô nguy hiểm lắm. Bệnh thì phải ngoan, phải vâng lời, nghe chưa?

Hiền vâng vâng lời. Chớ ba hôm bị giam trong phòng này khác nào chim bị nhốt trong lồng son, tuy sung sướng được lo lắng, cho ăn uống ngon lành nhưng vẫn nhớ trời xanh cao rộng. Còn Hiền, Hiền không có bầu trời xanh nào, chỉ có mảnh sân nắng nhà bên kia. Cũng tại nhỏ Huyền. Sá gì một tiếng nhỏ Huyền với nhớn Huyền mà bắt Hiền trả nợ. Cơn mưa bất chợt chiều hôm đó khiến Hiền ngã bệnh luôn, vậy mà nó còn nhe răng ra nữa chớ:

- Đừng có đổ tội bồ ơi, tui biết bồ bị cấm từ trước
- Cấm hồi nào? Người ta đang khỏe mạnh phây phây.
- Còn cái nữa. Bồ bị cấm từ lâu rồi, nên cơn mưa mới quật bồ té luôn. Bồ coi, tui có sao đâu.
- Hôm đó, tao ướt như chuột. Về tới nhà rét run muốn chết.
- Ủ thì run. Bồ bị cấm mà. Tui đâu có nói bồ bị cấm cúm, mà là cấm anh chàng.

Hiền nhắm mắt lại. Không lẽ Huyền nói đúng? Cả thể xác, lẫn tinh thần của Hiền, có vẻ yếu đi. Vì một sự chuyển mùa. Đúng là chuyển mùa. Một mùa mới, mùa của tình yêu đã tới. Khí hậu lạ lung của tình yêu làm Hiền sứt sùi bao lâu rồi, và đâu cần một cơn mưa lớn như vậy, Hiền mới ngã bệnh. Chỉ cần nắng nhớ mưa thương một hai hôm, là Hiền cũng hết gượng nổi. Tội nghiệp Huyền, thấy Hiền nhắm mắt, nó tưởng Hiền giận, năn nỉ:

- Tui giỡn chơi, bồ giận à?
- Nham nhở.

Huyền tự vả vào miệng nó một cái:

- Nham nhở. Lần sau chừa đi nghe chưa. Có biết cũng đừng có nói ra. Ở đời, người ta chỉ khổ vì những cái miệng biết nói lời ngay thật.

Đố ai giận được Huyền lâu. Hiền đang đau, đang sốt nghe nó nói, buồn cười quá cũng hạ bớt cơn sốt. Hiền đành lắc đầu cười:

- Bờ làm tui hết bệnh luôn.

- Ý. Tui sức mấy. Ai chớ tui thì thần thánh gì.

Huyền luôn luôn đoán đúng tim đen của Hiền. Sở dĩ hôm nay, Hiền khá hơn, ăn được tới hết chén cháo thịt là vì gió vườn nhà ai vừa nhả nhủ một tin vui. Từ trưa hôm qua, thằng Bi đã chạy lên báo tin:

- Chị Hiền cho hoa ngọc lan hông?

- Cho ai?

Lời nói tự nhiên tự buột ra đấy thôi. Chớ Hiền đã hiểu. Ngay trước đó, ở cửa sổ, như có một vài tia nắng ánh lên, như báo tin vui và Hiền đã hồi hộp. Bây giờ không nói hồi hộp nữa rồi, mà trái tim đang nhảy loạn cả lên.

- Cho anh An. Anh An bảo em hỏi chị có cho anh hoa nữa không?

- Rồi Bi nói sao?

- Bi nói để Bi hỏi chị, rồi Bi trả lời.

- Bi không nói chị ồm?

- Anh đâu có hỏi chị ồm mà Bi nói.

Có một chút giận hờn. Nhưng vô lý lại giận hờn thằng Bi. Hiền nói:

- Chị không biết.

- Em xuống trả lời chị không biết nhé.

Hiền muốn kêu lại nhưng đâu có kịp. Chưa nói xong câu, nó đã vụt chạy đi. Và từ hôm qua tới giờ, cũng đang buổi trưa, Hiền không thấy thằng nhỏ lên phòng nữa. Hiền chỉ bị cắn sốt mà cả nhà làm như Hiền bị bệnh gì truyền nhiễm ghê lắm, bắt hết tụi nhỏ xuống dưới nhà. Nằm một mình vừa buồn vừa sợ ma. Lạ quá, Hiền đã lớn tòng ngồng, nhưng vẫn sợ bong tối ghê gớm. Trong bóng tối, có bao nhiêu hình ảnh dễ sợ. Và Hiền cũng cáo đàn em ghê gớm nữa. Từ sáng đến giờ, vẫn chưa có đứa nào lai vãng vào phòng. Hiền đã nhắn chị ở lúc đem cháo lên, dặn cẩn thận thế mà Hiền vẫn chờ mòn con mắt. Lúc chị ở đem nước, Hiền gắt:

- Kêu con Ki lên giùm tui đi.

- Dạ cả ba đứa nó đang ngủ.

- Thức nó dậy.

Chị ở lật đật bỏ xuống. Một lát sau, con Ki rụt rè đi vô. Nó ngó Hiền với ánh mắt rụt rè. Hiền ngoắc nó tới gần:

- Ngồi đây đi.Ki.

Nó vẫn ngồi ở mép giường. Hiền ngạc nhiên:

- Sao Ki có vẻ sợ chị vậy?

- Em sợ...

- Sợ gì?

- Mẹ nói đừng lên phòng chị mà lây.

Hiền bật cười :

- Hôm nay chị lành rồi, đừng sợ nữa.

- Anh Bi nói chị có vi trùng trong miệng. Nói chuyện với chị vi trùng nó bay qua, nó lọt vô bụng là đau bụng chết liền.

Hiền bụm miệng cười. Con Ki thấy Hiền cười vội đứng dậy, lùi dần:

- Em xuống...Để em xuống kêu anh Bi lên...

Khỏi cần.Ghét tụi nhỏ ghê.Con KI đi rồi, Hiền ngồi dậy. them một chút nắng quá. Mà nắng đâu có xa gì, nắng ngay bên ngoài tấm rèm cửa.Hé một chút thôi, một chút nắng, một chút lá cây. Đó là đời sống, là tình yêu.Vườn hôm nay,như có chim về đậu, trời như có nhiều mây lang thang tụ về hội hè.Thật nhẹ nhàng, Hiền đi tới, đưa tay vén màn cửa qua một bên, vừa đủ cho khuôn mặt nhìn xuống.

An ở đâu?Khoảng sân nắng đã đầy, nhưng vẫn thiếu vắng. A,anh chàng vô tình quá há. Người ta vừa mới ốm dậy, đã mong đã ngóng. Còn anh chàng, đi xa về,sao không châu chực ở chân tường?Nhỏ Hiền. Đừng lớn nữa.Lớn lên, sao lắm buồn phiền, hờn giận. Người ta không tha thiết với mình, sao mình tha thiết với người ta .Không biết giận ai, Hiền lại giận nhỏ Huyền. Cái gì nó cũng biết hết. nó cười cười,ra điều đang đi guốc trong bụng Hiền. Thì đó nó đã đùa:

- Bệnh của bồ mà bà già mất tiền thuốc thiệt uống.Không lẽ tao mach nước cho bà già biết.

- Ê, nham nhở vừa vừa thôi nghe. Dỡn theo chuyện thôi chớ.

Huyền vả miệng nó một cái:

- Nham nhở.Lần sau chừa đi nghe chừa.Có biết cũng đừng nói ra.

Hiền cắn ngón tay. Muốn cắn cho thật đau quá.

Ghét người và cũng ghét luôn lòng mình. Hiền vùng vằngvới mình, và kéo tấm màn cửa lại. Không cần, Không cần nữa đâu nghe.

Hiền nằm xuống giường. Ước mình ôm thêm dăm ba ngày nữa. Ôm thật nặng, ôm mê man đi. Rồi An sẽ như thế nào nhỉ? Chắc An biết. Bi sẽ nói. Ki sẽ nói, cả Nai và Bé nữa. Giả dụ Hiền ôm thật nặng. Và An đi xa về không trông thấy Hiền. Không trông thấy một ngày, không trông thấy hai ngày còn được, chớ không trông thấy hoài, An phải chột dạ chớ. Ít nhất hương ngọc lan sẽ nhắc nhở, bức tường sẽ nhắc nhở. Và An sẽ đứng dưới chân tường để chờ tin tức. Hiền ôm nặng lắm, Hiền sắp chết. An không thể không tới thăm, An ngồi bên giường Hiền. Lúc đó Hiền ra sao nhỉ? Hiền sắp chết rồi, Hiền yếu đuối. Hiền muốn mở mắt để nhìn An, nhưng mắt Hiền không mở nổi nữa. Và An nói gì đó. An gọi tên Hiền. An cầm tay Hiền nữa chớ. Hiền muốn run rồi đây. Lúc đó, chưa chết, Hiền cũng ngất luôn. Ngất thôi chớ đừng chết, Hiền không muốn chết đâu. Giết ai chết đã là quá tàn nhẫn rồi. Mình còn giết mình chết nữa thì độc địa quá, nham hiểm quá. An sẽ giúp Hiền nếu Hiền chết thiệt nhé. Chỉ cần nhỏ một giọt nước mắt. Hình như, lúc mới sinh ra, Hiền đã có một bà tiên đỡ đầu và bà đã nói rằng: Lúc mười lăm tuổi, Hiền sẽ bị bệnh nặng lắm. Và chỉ có giọt nước mắt người thương, sẽ làm Hiền sống lại. Nguy rồi, Hiền đã lẫn lộn chuyện đời xưa với đời nay. Xấu hổ quá, nên vui mắt xuống gối. Vui sâu hơn nữa.

- Chị Hiền. Chị Hiền.

Cánh cửa bị đẩy mạnh. Và thằng Bi ào vào như một cơn gió. Tuy vậy nó cũng chỉ dừng lại giữa phòng và nhìn Hiền bằng đôi mắt dè chừng. Chắc mặt mày Hiền ghê rợn lắm. Coi mặt thằng Bi, có vẻ gì như sợ hãi lắm, muốn thối lui. Hiền ngồi bật dậy:

- Bi đấy hả? Tới đây.

Thằng Bi lắc đầu:

- Em sợ lắm.

- Bộ chị cần sao mà sợ. Sợ cái gì?

- Sợ...

Thằng Bi lại lắc đầu nữa. Hiền biết tê đi là Mẹ đã dọa được nó: Để cho chị Hiền nằm đừng lên phá. Chị ấy ốm nên dữ lắm. Lại hay cắn. Hiền cười, đưa tay ra:

- Chị lành rồi, chị khỏi bệnh rồi mà. Đừng sợ nữa.

- Thiệt há chị?

- Ừ Chị ăn được hai bát cháo rồi. Ngày mai chị ăn cơm, chị đi học.

Thằng Bi giờ mới tới gần, ngồi xuống giường. Nó ngó quanh quất trong

phòng mắt nghi ngại.

- Chị...

- Hả?

- Con Ki nói phòng người ốm có nhiều ma lắm.

- Làm gì có, Nó xạo đó.

- Nó nói bạn nó kể. Ma nó chờ mình chết để đem mình xuống âm phủ, chứ không có ma đưa đi, chó giữ cầu nó không cho mình qua. Có hai con chó Ngao lớn lắm, lớn bằng cái phòng này, chị.

Hiền ôm vai em. Thằng Bi hỏi:

- Chị lạnh hân chưa chị?

- Lạnh hân rồi.

- Không lây à nghe. Phòng em mà có ma là em chết .

Hiền cười:

- Mấy hôm trước. Bi lên phòng chị hoài mà không sợ, giờ mới sợ?

- Mấy bữa trước cũng sợ, nhưng sợ ít. Tại hồi nãy, anh An hỏi thăm chị rồi con Ki nó nói phòng chị có nhiều ma, em sợ bắt chết. Nó nói bữa trước nó lên phòng chị nó thấy có con ma ngồi bên chị, xoa tóc.

Trời ơi, tui nhỏ tưởng tượng toàn chuyện bậy bạ không? Nhưng kể chuyện ma quỷ. Hiền muốn biết An đã hỏi chuyện như thế nào về bệnh của Hiền mà thôi.

- Rồi em nói sao?

- Em nói chị ốm nhiều lắm. Còn con Ki, nó nói ma nó ngồi bên cạnh chị là chị sắp chết rồi.

Bình thường Hiền đã gọi con Ki lên cho nó một cái tát. Bộ nó trù ẻo cho Hiền chết đi sao?

Nhưng hôm nay, Hiền thấy vui vui. Cô nao nức muốn biết An như thế nào khi nghe tin độc địa đó.

- Rồi anh An nói sao?

- Anh cười quá là cười .

Hiền bậm môi. Đó thấy chưa. Người gì vô tình nhé. Thằng Bi gật gù:

- Anh An cho nhà mình quà nhiều lắm. Mận Đà Lạt nè, trái bơ nè, hoa nè.

Hiền chẳng tha thiết gì:

- Vậy hả?

- Anh nói anh có quà đặc biệt cho chị. Nhưng phải gặp chị cơ.

Mắt Hiền sáng lên:

- Vậy hả?

- Anh nói cho anh gặp chị được không?

Hiền lắc đầu:

- Chị còn ốm, ốm nặng lắm.

Thằng Bi, nghe nói đứng rột dậy, lùi dần:

- Em xuống nhà nhé, Em xuống đây...

Và Hiền chẳng kịp hỏi gì thêm nữa. Thằng Bi ra khỏi cửa, nó còn gượng cười nữa chớ. Nhưng Hiền gọi thế nào cũng nhất định không vô. Cáu thẳng nhỏ quá. Hiền đợi hoài, đợi hoài. Và không chịu được Hiền mò xuống nhà dưới.

Ở phòng khách, một bình hoa lay đơn đỏ thắm. Còn hộp mận chắc nằm trong tủ lạnh rồi. Tự nhiên Hiền muốn cắn ngáp răng trái mận ghê. Những trái mận màu xanh vàng, dòn tan sao quyến rũ quá. Mùi vị chua chua, chat chat, thêm chút cay của ớt, chút mặn của muối, chưa chi đã làm Hiền ghê răng, và nước miếng ứa ra. Làm sao cầm lòng cho đậu được, Hiền xuống bếp mở tủ lạnh. Đúng mà hộp mận ngon ơ là ngon, trái nào cũng to, đều vừa chín tới. Chẳng cần muối ớt gì nữa, Hiền nhón một trái. Nước miếng được cầm lại, hòa tan với mùi vị Hiền đang thèm chết người kia.

- Trời ơi. Con Hiền.

Mẹ sững sốt ngó Hiền, và đưa tay dằng lấy trái mận:

Chết nghe con. Đang ốm mà ăn mấy thứ quỷ quái này. Muốn chết hả?

Và bà nghiêm nghị:

- Con xuống đây làm gì? Hả. Chưa lành gì hết mà dám đi xuống đây. Lên, lên nhà ngay.

- Con hết bệnh rồi Mẹ.

Và Hiền thấy phải thia lia cái miệng một chút:

- Trưa nay con ăn hai bát cháo. Mẹ, con lạt miệng lắm. Mẹ cho con ăn nốt trái mận đi.

- Không . Đi lên.

- Con khỏe rồi.

- Khỏe cũng đi nằm nghỉ đã. Coi xanh lè chớ khỏe gì đâu.

Hiền sung sướng mỉm cười . Phải sung sướng chớ. Hạnh phúc thay còn được Mẹ Cha, còn được nép mình vào tình thương yêu, bao bọc của mẹ. Trước khi lên phòng Hiền còn nhón lấy một cành hoa lay đơn. Ở bàn học của Hiền

không có gì cấm, đâu cần. Hiền để cành hoa kề bên gối, cùng với Hiền. Hoa còn búp nụ, hoa cũng như Hiền, chưa mở mắt, còn e dè, ấp ủ một tình yêu thầm kín.

Buổi chiều, Huyền tới, ồn ào như vỡ chợ. Nó bước vào phòng với mấy trái mận trong tay.

- Ngon hông nhỏ?

- Ê phạm điều cấm rồi. Đãi một châu nghe chưa em.

- Sẵn sàng. Ngay bây giờ, em dám đi với qua hông?

Tức thiệt. Đi bây giờ thì nó có đãi ăn nhà hàng, Hiền cũng bó tay. Thôi thì đưa đây trái mận vậy. Cũng không được nữa. Nó khúc khích: Bà già dặn kỹ lắm nghe, cho mày ăn vô một trái là tốn tiền đi một vòng hoa tươi. Chả đại. Huyền bỗng kêu rú lên:

- Trời ơi lằng mận kiểu Rô- Mê- Ô há. Hoa cài trên tóc...À trên gối chớ. Quá lắm rồi mày khổ rồi, Hiền à.

Hiền khỏi cần chối cãi:

- Ủ, tao sẵn sàng khổ mà mày.

- Khổ vì người thương.

- ỦA.

- A, gan nhỉ. Trơ quá, trơ quá.

Trơ thật. Hiền úp mặt xuống gối, nhưng trong mắt Hiền, cành hoa vẫn chờn vờn tươi thắm.

- Mày yêu rồi hả? Yêu chưa?

- Nham nhở.

- Không tao hỏi thật.

- Để làm gì.

- Để không trêu mày nữa.

Hiền biết con nhỏ đang cười. Hiền hé mắt nhìn Huyền. Con nhỏ cầm cành hoa lên ngắm nghía, rồi lật mặt Hiền lại:

- của càng.

Hiền gật đầu, Huyền đặt cành hoa lại lên gối cho Hiền :

- Dễ thương lắm. Người tương của mày. Nhưng hoa này không có hương thơm.

Hương thơm ở bông hoa đâu có bền bằng hương thơm trong lòng. Hiền muốn nói vậy quá. Nhưng thôi. đừng nói. Hãy úp mặt yên lặng xuống gối chút nữa. Huyền bật cười đưa mấy trái mận lên:

- Tao hiểu người ta vừa đi xa về phải không? Để tao đoán. Đà Lạt?

Nó kéo một nhánh tóc của Hiền đau điếng:

- Và mi là con ngu, con ngớ ngẩn, con khờ dại. Ở nhà ốm tương tư.

Cũng được đi. Hiền cần gì cái chính. Hiền còn muốn đặt bông hoa lên ngực mình, nhịp tim của Hiền làm hoa chóng nở. Nhưng có Huyền, Hiền không dám. Nó sẽ cười mình chết mất. Đó Huyền đập vào vai Hiền :

- Như vậy là mày té. Than ôi, té nặng.

Hiền không trả lời. Và Huyền bắt đầu ăn trái mận thứ nhất. Nó vừa nhai, vừa phê bình

- Mùi vị của tình yêu chua quá. A, chát nữa, mày ạ.

Hiền nuốt nước miếng. Hiền ghê răng. Nước nước miếng không thôi, Hiền cũng cảm thấy có vị chua, vị chát. Nhưng Huyền quên có cả vị bùi vị ngọt nữa chớ.

Hiền nói khi Hiền đi học lại, sẽ phải bao một châu để ăn mừng. Nhưng hai đứa bận bịu gì đâu. Đáng lẽ chiều nay, phải đi bát phố. Lâu quá, không đi mũi vào những cửa hàng, chúi đầu vào mấy tấm áp phích trước cửa rạp xi nê, cũng thấy nhớ lắm. Nhưng Huyền vừa báo tin lạ: Chị lớn của Huyền, sin hem bé tối qua, không cách chi Huyền tự do đi bát phố được, ít nhất là trong hai tuần lễ. Trong hai tuần lễ, Huyền cũng sẽ ít tới chơi với Hiền. Huyền thích em bé lắm. Em bé này là cháu của Huyền. Mong em út không được, có cháu cưng cũng đỡ. Huyền là con út, chă bù cho Hiền, có tới ba đứa em phá như giặc.

Vậy thì Hiền còn quá nhiều thì giờ để thơ thẩn trong sân. Khỉ quá, con nhỏ Huyền khi thì thái quá, khi bất cập. Trước đây nó chỉ chực chờ để biết chuyện của Hiền, nay có cháu, nó làm như trên đời không có chuyện gì hay hơn chuyện cháu bé của nó. Vậy là Hiền, mất người tâm sự, trong khi có bao nhiêu chuyện quan trọng xảy ra cho Hiền.

Lẽ ra Hiền đã gặp An rồi. Mà gặp mặt một cách đàng hoàng nữa. Nhưng An đã làm hỏng. người ta giả bộ đau ốm lai rai để được thương. Vậy mà chẳng biết gì hết. Tối ngày thứ ba sau khi An về tới, Hiền đã khỏe mạnh, còn khỏe hơn trước nữa là khác và sửa soạn ngày mai đi học. An lại gửi sang một cái gói, và phải hỏi lộ thằng Bi, sợ nó mách cho cả nhà biết. Thằng Bi, xô cửa vào một cách hiên ngang:

- Người ta gửi cho chị nè.
- Ai. Của ai vậy?
- Không biết. Mở ra mà coi.
- Mà nói của ai tao mới mở. Nhỡ con chuột chết hay con gì ghê thì sao?
- Ừ có rắn đó. Mở ra cho nó cắn đi.

Thằng Bi bỏ cái hộp lên bàn, cười chạy vội ra. Còn một mình, Hiền hồi hộp ghê gớm. Làm gì mà chẳng đoán ra của ai. Món quà đi xa của An chớ gì nữa.

Sau khi cài cửa cẩn thận cho ăn chắc, Hiền mở bung cái gói ra liền. Quà của An, một căn nhà sàn và mấy trái thông. Hiền đặt căn nhà lên bàn ngắm nghía.

Hiền vuốt ve những trái thông còn tươi. Mùi nhựa thông thơm nồng nàn Và Hiền hít đầy hai lá phổi. Đây mới là hương thơm của nhớ nhung, hương gói ghém của cả bầu trời Đà Lạt. Bộ chỉ có chừng này với sự im lặng muốn hiểu sao thì hiểu phải không? Hiền lôi hết mấy tờ giấy mỏng lót dưới đáy hộp. Suýt chút nữa mất tiêu lá thư. Đ gì kín đáo quá vậy không biết, nhớ ra...Hiền mở thư. Giấy pelure màu xanh, chữ nắn nót.

...Mi Hiền,

An đi núi về. núi ở Đà Lạt cơ. Và núi lạnh Đà Lạt đầy sương mù. Buồn ghê. Nhớ ghê. Khi về. An có chút quà tặng Hiền , Hiền đừng từ chối nhé. Hiền nhận đi, và cho An làm anh An của Hiền không? Anh An lớn tuổi hơn Hiền bọn rồi, nhé.

Căn nhà sàn, Hiền nghĩ như thế nào cũng được, nhưnh nhớ cho nó một sự ước mơ đi. Còn những quả thông, từ miền núi, chắc Hiền hiểu, bây giờ, hẳn quả thông còn thơm, Và An ngày nào cũng ngồi trên đồi để nhớ đó.

Anh An có đọc một bài thơ của Xuân Diệu lúc về tới Sài Gòn, anh An chép cho Hiền đọc nhé.

Đọc xong nhớ nhắm mắt lại. Dễ thương lắm.

Ngay lúc đọc tới đây, Hiền đã nhắm mắt rồi. Nhắm mắt và trông thấy anh An. Rồi phải mở mắt để đọc bài thơ An chép nữa:

Em! Anh đi núi về

Đầu còn ngân gió núi

Da còn vang nắng ngàn

Giọng còn pha tiếng suối

Em! Anh từng bước khế

Tay bưng đầy gió hương

Có cả hoa ngô núi

Lay cờ trong lũng sương

Có cả hoa chuối rừng

Đỏ lóe trên lùm biếc

Em! Anh đi núi về

Gặp mây đèo quán quit

Trời xanh trên những đỉnh

Đã bọc cả người anh

Lên cao nhìn biển núi

Mắt hãy còn say xanh
Băng cao lại vượt mau
Núi non một tuần trường[Quên, trong bài là: Một tháng trường]
Hôm nay, từng bước khế
Dịu dặt tới người thương

Hiền đã lịm đi. Đúng là đã ngây ngất. Không lời nào tỏ tình thơ mộng, say đắm hơn. Một tuần đi núi, để rồi mang trong đầu đầy gió, da thịt nồng nàn nắng ngàn, giọng còn pha tiếng suối, tay bưng đầy gió hương đem về, để hôm nay từng bước khế dịu dặt tới người thương. Người thương là Hiền, Người thương cũng là An. Anh An, anh phải biết. Anh An nữa. Núi non một tuần trường. Núi non một tuần trường. thương nhớ gói chặc trong những quả thông còn tươi. An, Hiền đã thở đầy mùi hương trong đó. Cho Hiền pha trong da thịt, trong hơi thở, trong tiếng nói, một chút gió, một chút nắng, một chút tiếng suối của anh với.

.Cầm bài thơ nuốt vội những yêu thương, Hiền đã tưởng như mình có một bầu trời, có rừng nắng, có suối reo bên tai, có hương thơm ướp đầy da thịt. Hiền nhắm mắt.

Nhỏ Huyền. Hãy cứ làm nhỏ Huyền đi đừng thêm lớn. Biết không. Nhỏ Huyền phải đọc bài thơ này, phải đọc lá thư của An nữa. Nhưng thôi, Huyền đâu còn để ý tới chuyện riêng của Hiền nữa. Hiền sẽ cố gắng dấu niềm vui riêng của mình đi, dấu thật kín tận đáy lòng, trong những nhịp tim, những mạch máu chảy.

Có điều, sự sung sướng làm Hiền choáng váng. Nhưng sau cơn choáng váng đó, Hiền bị một căn bệnh mới. Bệnh xấu hổ. Hiền khó dám thò mặt ra để gặp An nữa. Khi gặp, trời ơi, Làm sao mà tưởng tượng được. Nói gì với nhau đây? Cười. Cười không nổi nữa. Nhìn nhau. Thôi đi, Hiền làm sao chịu thấu một tia mắt nhìn của An. Nhìn người ta để đốt cháy người ta thành than sao. Kỳ quá, ở gần xít bên nhau, tâm hồn đã hoà hợp với nhau nhờ Hương rừng, gió núi, vậy mà sao như vẫn có một cái gì xa cách, xa cách và khó khăn. Chỉ có bước tới chân tường, đứng dưới cây hoa ngọc lan, vậy mà, những bước chân di chuyển khó quá. Hai hôm rồi chớ ít ỏi gì. Hai hôm, hẳn An đã chờ bên kia tường bao nhiêu lần rồi. Hiền cũng gửi qua bên kia, theo hương ngọc lan, bao nhiêu lời xin lỗi.

- Chi Hiền ơi. Chị Hiền ơi.

Hiền giật mình. Cứ giật mình hoài như thế này chắc đau tim mà chết quá. Con Ki. Nó đập cửa phòng, Hiền mở cửa cho nó.

- Chị khóa hủ. Làm em đau cả tay

- Gõ nhẹ thôi. Ai biểu đấm.

- Tại chuyện gấp quá.

Nó thở hồng hộc, mặt mày đỏ gay. Dang nắng cho lắm, rồi ồm nằm liệt giường. Hiền sờ trán em, đúng là hâm hấp nóng.

- Vừa chạy chơi đuổi nhau hả?

- Không em chơi với Nai.

- Ở đâu?

- Tụi em trèo ghế Em cao rồi, đứng ở trên ghế em khởi nhón gót, em nhìn thấy Nai. Chị xuống. Xuống chơi đi.

Hiền muốn dịp này, làm quen lại với bức tường lắm, nhưng vẫn lắc đầu.

- Không.

- Xuống đi mà. Có Nai không thôi. Nai xin hoa, em hái hồng có tới chị ơi. Nó kéo Hiền, Hiền làm bộ miễn cưỡng nhưng chân cứ nhảy như chim. Chắc không có An đâu. Mà có, cũng mặc kệ, mình đi chơi với tụi nhỏ chứ bộ. Thằng Bi đang cầm thanh cây, phang vào những càn ngọc lan loạn xạ. Hiền kêu:

- Bi làm hư hết trơn, nghe chưa. Bỏ cây xuống.

- Chị Hiền. Chị Hiền phải không? Mừng quá.

Giọng Nai. Thằng nhỏ như nhảy cẫng lên ở ghế bên kia tường. Hiền cũng đứng lên ghế, xoa đầu Nai. Không còn ai bên đó hết. Nhưng coi chừng, một đôi mắt. Ở đâu đó, và chắc chắn nhìn thấy Hiền rất rõ.

- Chị cho hoa em đi.

Hh hái mấy bông hoa đưa cho Nai. Thằng nhỏ vùi vùi:

- Chị cho em tóc, cho em xin tóc. nhiều à nghe.

Trời ơi người ta đau mới dậy. Bứt một sợi tóc, mất một giọt máu, hao mòn tim gan, đau phổi, ho lao. Thấy Hiền ngần ngừ, thằng Nai nói tiếp:

- Cho em, cho anh An nữa. Nhé chị.

- Bộ anh An cũng chơi để?

- Em hồng biết.

Hiền cười thầm. Thằng nhóc khôn gớm. Biết lấy anh An ra để dọa Hh nữa. Hiền lắc đầu:

- Tưởng Nai chớ anh An thì chị không cho.

- Tại sao vậy chị?

- Tại chị ghét anh An.

- Nhưng anh An đâu có ghét chị. Anh An thương chị.

Hiền đỏ mặt. Giỏi lắm. An giỏi ghê đi. Biết gài cho thằng bé lừa đúng dịp để phát ngôn dùm cho anh chàng.

- Cho Nai một sợi thôi nghe.

- Hai sợi đi.

Hiền đưa tay vuốt tóc. Không có sợi nào rụng hết. Hiền phải bứt ra. Đau ê cả đầu. Tia mắt thằng Nai nhìn Hiền vui ghê. Lòng Hiền êm ả lạ. Thằng Bi phụng phịu:

- Chị Hiền xấu nhé.

- Xấu gì?

- Chị cho Nai tóc chơi để mà không cho em.

Con Ki tiết lộ:

Anh Bi thiếu gì tóc. Anh vô phòng Mẹ lượm tóc rụng cả một hộp. Ham.

Thằng Bi cười để lộ thêm một cái răng sún nữa. Chiếc răng vừa mới nhổ đi xong. Mấy hôm nay, anh chàng kêu la ghê quá, mồm miệng xưng vù. Thằng Nai cười ngất:

- Bi sún hả?

Bi nhe răng ra:

- Ủa. Con sâu nó ăn mất răng của Bi rồi.

Hiền nghe hai đứa nhỏ nói chuyện với nhau, tức cười quá. tức cười thì phải cười, và Hiền cười phá lên.

- Vui quá há.

Hiền giật mình. An đã đứng dưới sân, và ngó Hiền, mắt An chớp chớp, chắc chắn, vì tất cả sân nắng trước mắt Hiền lung linh. Hiền muốn nhảy xuống ghế, muốn chạy. Nhưng chân Hiền bị chôn rồi. An bước tới gần:

- Ủa Hiền.

Xí, làm như lạ lùng lắm. Như quen thân nhau lâu đời lắm. Đã có với nhau hàng trăm kỷ niệm. Có một thời thơ ấu... An tươi cười nét mừng rỡ lộ liễu.

- Hiền khỏi bệnh rồi hả?

Đến nước này thì không thể không trả lời. Hiền đâu muốn làm người bất lịch sự.

- Người ta khỏi bệnh lâu rồi.

Vậy là anh chàng nhảy lên ghế, hai tay bám vào tường, như chồm cả người qua:

- Lo gần chết.

- Xí, lo?

- Chớ sao. Đi núi mà lòng nóng như lửa. Ở miền lạnh mà như có lò lửa nung tim gan.

- Thôi.

Không hiểu sao, Hiền có thể gay gắt với An bằng lời thân ái đó, chịu thua rồi đó. An cười, ánh sáng trong mắt cứ nhấp nháy hoài:

- Ủ, Hiền xanh đi nhiều. Ăn cơm được chưa?

- Hỏi chi vậy?

- Để mừng.

- Xì, mừng?

An bế Nai lên. Vì phải bế Nai nên đứng thẳng người .

- Hỏi Nai coi.Nghe chị Hiền lành bịnh anh mừnh không ?

- Có.

- Anh mừng rồi anh làm gì?

- Anh trồng lúa...

- Ý, Nai nói bậy. Anh mừng anh ăn tới năm bát cơm. Phải năm bát không ?

- Có.

An thả Nai xuống, thằng bé lọt xuống bờ tường không thấy nữa. Bây giờ chỉ còn An . Với mắt nòng nân. Mắt nòng nân gió núi, tóc bông bênh mây trời, giọng còn pha tiếng suối. Em, anh đi núi về...Em anh từng bước khẽ, tay bưng đầy gió hương...Em, anh đi núi về.Gặp mây đèo quần quít...Em. Hiền muốn run lên, muốn té xuống đất, muốn tan trong hương ngọc lan .Hôm nay từng bước khẽ, dìu dặt tới người thương. Không ,Hiền phải ngo mắt đi chỗ khác, hay cuối xuống. Hay dấu mặt đi. Nhưng An đâu có cho Hiền dấu mặt. An gọi:

- Hiền .

Bắt buộc Hiền phải ngo vào mặt An. Ngo, gương tỉnh táo, gương tự nhiên.Muốn nhếch môi cười quá. Cười ngạo mạn một tí, dí dỏm một tí, cho anh chàng teo chơi. Nhưng khó ghê, chính Hiền đang teo, đang teo tẹt hại.

Thấy An gọi rồi cứ lặng thinh ngo. Hiền ấp úng:

- Gì?

- Khó nói quá. Muốn hỏi Hiền ...

Thôi khỏi. Người ta biết rồi. Muốn hỏi về lá thư, về bài thơ chớ gì. Để giúp cho một chút,làm ơn cho.

- Đi núi vui quá há.

Biết ngay mà. Mặt An rạng rỡ:

- Biết rồi còn hỏi.

- Biết gì đâu?

Thơ hay không?

- Dốt lắm không thích thơ thần.

- Bây giờ thích đi.

A. Anh chàng muốn kéo dài chuyện hả. Muốn kéo dài, đứng ở đây cho mọi người cùng thấy sao. Đâu có được. Mình khờ quá cứ mắc lõm anh chàng hoài. Đã một lần cái kẹp tóc. Còn lần này...Hiền nhăn mặt:

- Còn nói gì nữa không?

- Còn...

- Vậy hả. Để tết nói tiếp nhé...

- Ê Hiền ...Tết lâu quá.

- Tết Công gô...

Hiền cười khúc khích. nhảy xuống. Ê, Ê. Hiền .An gọi theo mấy tiếng nữa nhưng Hiền mặc kệ anh chàng đứng đó.

- Không cho hoa hả?

Kệ, chẳng hoa hoét gì hết. Không cho. Không cho gì hết. Hiền thấy mình bắt đầu quan trọng rồi.Có thể hành được anh chàng rồi. Vậy thì việc gì mà cứ để cho anh chàng được dịp tán hươu tán vượn. Chắc mình phải khó một chút.

Hiền nghĩ vậy, nhưng xế chiều hôm đó,Mẹ giao cho Hiền một công tác đặc biệt. Mẹ bảo người ta cứ cho chát thứ này thứ kia hoài, mình cũng phải biết điều. Hiền phải lễ mễ đem qua nhà An một chục cam sành. Mẹ dặn nói là có người ở quê đem lên, Mẹ cháu nói sang biếu hai bác để dung. Có vậy mà Hiền run ghê gớm. Hiền chưa bao giờ đứng trước mặt mẹ An. Không hiểu bà hiền hay dữ nữa.

Hiền bấm chuông. Và bé Nai đã sẵn sàng mở cửa, hướng dẫn Hiền vào phòng khách. Hiền lí nhí nói, Chắc mẹ An chẳng nghe hết đâu. Bà cảm ơn, hỏi thăm rối rít. Hình như không có An ở nhà.Nếu có sức mấy anh chàng bỏ dịp may này.Nai nín lấy Hiền:

- Mẹ, mẹ, chị Hiền này mẹ.

- Ờ.Thằng Nai nó mền cháu lắm.Thỉnh thoảng cháu sang chơi với em nhé.

- Dạ.

- Em nó sang bên đó có quấy lắm không? Đừng chiều em lắm nó hư nhất nhà.

Mẹ An, theo Hiền suy xét, chắc không đến nỗi dữ. Mà khen hiền hậu thì Hiền cũng không dám quả quyết. Hiền chỉ thấy dễ thương. Chắc tại vì bà có chiếc miệng cười giống An. Lạ quá, Hiền thấy bà đẹp.

Bé Nai ríu rít quanh Hiền :

- Chị ở đây với em đã. Chị lên phòng, em cho coi đồ chơi. Em có nhiều đồ chơi lắm.

Hiền xoa đầu Nai:

- Thôi để chị về.

- Chị ra vườn, em chỉ cho chị chỗ anh An trồng hai hột lúa.

Hai hột lúa. Chi vậy? Hiền ngạc nhiên:

- Anh An trồng chi vậy?

- Anh An nói có bà tiên mach anh, nên gieo hai hột lúa để thử gì đó. Nếu có hai cây lúa mọc thì sẽ hên lắm.

Hiền bật cười. Không ngờ An cũng còn trẻ con thế. Chắc An muốn đùa chơi với Nai cho vui. Thằng Nai ngây thơ:

- Chị muốn trồng không, em cho.

- Lúa ở đâu mà cho.

- Lúa nhặt ở trong thạp gạo. Nhiều lắm chị.

Lúc đi ra sân, Hiền thấy chiếc ghế gỗ vẫn dựng sát ở chân tường. Và cây ngọc lan bên nhà cô, đã có một vài nhánh non vươn sang. Mùa tới, chắc An chẳng cần xin hoa nữa, hoa sẽ tràn qua vườn nhà An, Và An chỉ cần vói tay là hái tới.

Hiền nhìn lên, mắt vừa tầm với cửa sổ phòng Hiền. Tấm màn xanh vén hé một tí, nhưng ở dưới nhìn thấy rất rõ. Hiền tự nhủ. Từ bây giờ, phải để ý và nên kéo sát lại. Thảo nào, Hiền để lọt vào mắt anh chàng hàng xóm.

Nếu có dịp gặp An, lần này, Hiền chắc phải gây với anh một trận quá. Bây giờ, Hiền hiểu ý nghĩa việc An trồng hai hột lúa rồi. Hiền đã đọc những truyện cổ để tìm điển tích, đi hỏi thăm người này người nọ: Có ai biết chuyện hai hột lúa không? Hai hột lúa làm gì? Hai hạt lúa thì biết làm gì nữa, người ta trồng xuống, rồi mọc lên hai cây lúa. Ở thì tự chuyện nó giải đáp rồi, hai hạt lúa nó mọc lên hai cây lúa. nhỏ Huyền lý luận cũng đúng, nhưng Hiền vẫn thấy sai. Mà hai cây lúa có ý nghĩa gì? Thì hai cây lúa lớn lên, có hạt, lúa thành gạo, gạo đem nấu thành cơm...Hiền bật cười: Ủ há, vậy trồng hai cây lúa để có cơm ăn. Gì nữa. Huyền gật gù. Nhưng hôm sau, vô lớp, Huyền nói lại:

- Không phải bồ ơi.
- Gì không phải?
- Không phải lúa mọc cây để có cơm ăn. Chuyện hay lắm.

Hiền chờ đợi. Huyền nói:

- Má tui nói rằng, hồi xưa, trai gái ở thôn quê mê tín lắm. Khi một chàng trai yêu cô gái nào, chàng trai gieo xuống đất hai hột lúa. nếu có hai cây lúa cùng mọc thì chắc chắn chàng trai và cô gái sẽ lấy nhau...Như bói ấy mà.

Hiền lặng người đi. Lặng người trong nỗi sung sướng cùng nỗi lo sợ. Sung sướng vì thấy tình yêu của An chân thành, lo sợ vì chưa biết hai hạt lúa có mọc đều không.

- Còn nhớ nó chỉ mọc một cây?
- Tui đây có hỏi kỹ mà biết. Chắc mọc một cây là chuyện không thành.
- Ủ há. Còn cả hai cây không mọc là không có chuyện tình yêu. Huyền nhỉ?

Huyền nhìn Hiền cười hóm hỉnh:

- Bồ đang gieo hai hột lúa ở nhà đấy hả?

Hiền chỉ biết đâm vào lưng Huyền. nhưng con nhỏ đưa lưng chịu đòn, còn chưa chừa:

- Ý cha. Đau quá. Nhớ, nhớ tưới mỗi ngày một giọt nước mắt, lúa sẽ cảm

động mau mọc lắm đó.

Hiền cũng định giữ câu này để nói cay đắng với An, Khi gặp. Nhưng có hai tuần lễ, Hiền không thềm ra chân tường. Hiền cũng mặc lũ nhỏ chơi với nhau. Hiền đóng vai trò nghiêm trang, đứng đán mà. Anh chàng, có lẽ cũng hiểu, bớt nhi nhô, và ba bốn ngày nay không thấy đứng ở sân ngó lên nữa.

Nhưng Hiền biết An vẫn ở nhà, không đi đâu xa xôi hết. An đang bận học thi. Vậy là phải. Chuyện học hành là quan trọng của cả một đời. Hiền không thích nổi những anh chàng quá mềm yếu. Trong mùa thi, có chút ái tình, thay gì lo bài vở lại lo làm thơ, khóc gió, than mây vớ vẩn. Rồi thi trượt, không hận mình, lại hận đời, hận mùa thi, hận thầy giáo. Cha mẹ la rầy, thương liều thuốc chuột. Sai nặng. Hiền có chút thán phục An rồi đó.

Còn Hiền, năm nay Hiền không thi cử gì hết. Thi đệ nhị lục cá nguyệt cũng đã xong, và Hiền chắc chắn lên lớp. Lên lớp đã đành, suýt chút nữa còn được lãnh phần thưởng. Hiền tiếc quay quắt. Nếu được lãnh phần thưởng, hãnh diện biết bao. Hiền cần gì khoe, thằng Bi, con Ki đã khoe dùm Hiền um sùm, và chắc anh chàng phục mình phải biết. Những ngày rảnh rỗi của Hiền buồn ơ là buồn. Nếu Huyền không có cháu bé, chắc hai đứa có chán thì giờ để gặp nhau, nói chuyện. Vậy mà Huyền làm như ban cho Hiền một ân huệ lớn lắm

- Đó, bây giờ rồi rồi, tui thả lỏng cứng để cứng có thì giờ với người ta .

Vô lý, Hiền phải thề thốt với nhỏ. Cả tuần rồi, Hiền không gặp An. Mùa hoa ngọc lan tàn rồi, và chiều, trời thường mưa lớn. Những chiếc ghế ở hai bờ tường cũng được dẹp đi. Bây giờ, làm gì còn phút làm quen, ngại ngùng lúc đầu nữa. Tụi nhỏ nhà Hiền sang bên nhà An cũng tự nhiên như Nai sang nhà Hiền vậy. Hiền vẫn thường thắc mắc về hai hạt lúan trồng. Hiền muốn hỏi thăm quá, nhưng muốn hỏi thăm cũng phải chờ dịp chớ. Hiền biết dù không gặp nhau, nhưng Nai là bản tin về Hiền hàng ngày của An. Chắc chắn rồi, vì nhiều hôm, Nai hỏi Hiền những câu rất lạ:

- Chị Hiền. Mấy trái thông anh An gửi cho chị khô chưa?

Hiền giả vờ:

- Thông nào? À, mấy quả thông hả. Chị vất đâu chị không nhớ nữa.

- Chị “hử” coi còn thơm không ?

- Chị đã bảo chị để ở đâu rồi mà.

Ngày hôm sau, Nai vẫn không quên. Biết mà chắc An nói hỏi nữa đi.

- Chị tìm ra mấy trái thông chưa?

- Chưa.

- Anh An nói chị để trái thông trên bàn học, thông sẽ đem cho chị gió núi, nắng ngàn. Thông mang tới cho chị cả tiếng suối reo nữa.

- Thế hả?

- Anh An nói hỏi chị có thích núi không?

- Núi non gì. Chị hồng biết.

- Chị có thích không hả?

- Không .

Hiền dò:

- Bộ anh An biểu Nai hỏi há?

Nai gật đầu, thật thà:

- Anh An nói hỏi chị, chị tuổi con gì?

- Con sư tử.

Anh An nói chị tuổi con gà. Con gà hay bơi.

Hiền bùm miệng cười.

- Sai rồi. Chị tuổi con khủng long.

- Khủng long là gì hả chị?

Hiền không trả lời Nai:

- Về hỏi anh An. Anh An biết .

Hôm nay, có thể Nai sẽ sang để chuyển lại lời An về tuổi khủng long của Hiền đây. Hiền đoán đúng, vào khoảng ba giờ, Nai mò sang. Tụi em Hiền chưa đưa nào thức dậy hết. Nai đem theo một gói kẹo nhỏ.

- Thảo ăn ghê há. Nai đem kẹo cho Bi phải không?

Nai lắc đầu:

- Không, của anh An gửi cho con khủng long. Anh An nói con khủng long ưa kẹo lắm.

Hiền mở lớn mắt, ngơ ngác. Ơ hay, sao An có thể làm bộ được tới thế. Bộ...
Thằng Nai tươi tắn:

- Em biết rồi.

- Biết gì?

- Con khủng long.

- Nó sao?

- Anh An nói con khủng long hiền lắm. Hiền hơn con gà con, và chỉ biết ăn kẹo. khủng long hay khóc, hay vùi.

Thằng Nai ngó Hiền chăm chặp:

- Mà em đâu thấy chị Hiền khóc, phải không?

Nó lắc đầu:

- Anh An nói sao chớ em đọc truyện, thấy khủng long dữ lắm.

Hiền cố nhin cười:

- Sao Nai không hỏi anh An.

- Có hỏi chứ. Anh An nói khủng long thời tiền sử mới dữ, còn khủng long thời bây giờ hiền khô. Còn ít lắm, rất hiếm. Anh nói ở Việt Nam, Chỉ còn có một con. Con khủng long này ở trong rừng, ngủ hoài, chỉ nằm ngủ và cười thôi. Khủng long mà biết cười hả chị.

Đó, cứ khen anh chàng chỉ chúi đầu học nữa thôi. Anh chàng học vậy nhưng cũng đâu có tha cho Hiền. Không gặp được Hiền, anh vẫn tìm cách gặp Hiền qua Nai, nhảu nhử lời qua tiếng lại với Nai. Thì ra, Hiền vẫn mắc mưu anh như thường. Được rồi, bây giờ, Hiền phải tìm hiểu về hai cây lúa. Hiền chia kẹo cho Nai, dụ dỗ:

- À, bữa trước Nai nói Nai có trồng hai hạt lúa phải không?

- Không phải Nai trồng, mà anh An chị.

- Thế mà chị tưởng Nai trồng chớ.

- Chị thích không? Em trồng với chị nhé. Nó sẽ mọc hai cây, một cây chị, một cây em.

- Không, chị ghét trồng lúa. Trồng mất công lắm.

- Lâu lắm chị ơi.

- Thế hai hạt lúa chưa mọc mầm hả?

Nai lắc đầu:

- Chưa chị ơi. Anh An sáng nào, chiều nào cu4ng tưới nước. Anh nói phải tưới nước lâu lắm lúa mới nẩy mầm, vì hai hạt lúa đều lỳ, hạt này đợi hạt kia mọc trước. Nó kênh nhau.

- Lúa mà cũng biết kênh nhau?

- Anh An nói tại vì một hạt lúa con trai, một hạt lúa con gái.

Hiền bang hoàng. Thôi chớ An. Cứ đẩy qua người ta những lời bóng gió đó làm chi? Người ta đã biết rồi. Đã hiểu rồi. Và Hiền phải bịa một chuyện để trêu An mới được.

- Chị biết một chuyện về hai cây lúa. Nai nghe không?

- Nghe chớ. Kể đi chị.

- Thế này nhé. Ngày xưa có hai hạt lúa, một hạt lúa con trai một hạt lúa con gái. Hai hạt lúa hạt nào cũng đẹp nên có một người con trai và một người con gái dành nhau, đem cất riêng đi. Bà tiên, Mẹ của hai hạt lúa, giận lắm, mới hoá phép cho hai người bị câm không nói chuyện với nhau được.

Về sau có một ông tiên già, đi ngang qua mách rằng: Hai con cứ chon hai hạt lúa xuống đất, mỗi ngày nhớ tưới nước cho đều đặn. Hai hạt lúa sẽ mọc, khi đó, hai con sẽ hết câm. Nhưng hai hạt lúa lại không chịu nhau. Hạt lúa con gái ghét hạt lúa con trai lắm. Hạt lúa con gái nhất định không thêm mọc thành cây. Hạt lúa con trai thì nôn thành cây lắm rồi, nhưng không dám mọc một mình, buồn lắm, sẽ lớn trước, già trước, và chết trước. Vì thế hai hạt lúa cứ gây gổ nhau mãi dưới đất. Trong khi đó, ở trên mặt đất, người con trai ngồi đợi hoài. Chờ đợi từ năm này qua năm khác. Và cho tới lúc, người con trai tuyệt vọng quá, khóc. Một giọt nước mắt rơi xuống thấm vào hạt lúa con trai. Hạt lúa nảy mầm liền. Nhưng ông tiên nhân đức không biết chuyện hai hạt lúa giận nhau, ghét nhau nên tính sai. Khi hạt lúa con trai mọc, người con trai hết câm. Nhưng hạt lúa con gái không chịu mọc thành thử hạt lúa con trai lớn một mình, già một mình và chết một mình. Người con gái, vì hạt lúa con gái không thêm mọc, nên câm suốt đời và cứ trẻ mãi, đẹp mãi.

Mắt Nai sáng ngời. Thằng bé khoái quá vỗ tay đôm đốp:

- Hay quá. Hay quá chị Hiền ơi. Thế hạt lúa con gái về sau có chịu mọc không?

- Mọc chứ. Nưng lúa không mọc một mình. Về sau, bà tiên, mẹ của hạt lúa con gái đi tìm. Đem hạt lúa con gái về cánh đồng. Hạt lúa con gái gặp bạn bè, đồng và vui quá, bèn nảy mầm, lớn lên.

Người con gái, lúc đó cũng hết câm. Nàng trở thành một cô gái ngồi canh ruộng lúa. Một hôm có một hoàng tử cưỡi ngựa đi qua, trông thấy..

Hiền ngừng lại không kể nữa. Nai nghe một cách say mê, Và thấy Hiền cắt nửa chừng thì tò mò:

- Rồi sao nữa chị.

- Chị không biết .

- Hạt lúa con gái ác.

Thằng bé bắt bình ra mặt. Con Hiền thì tủm tủm cười. Con gái ác. Hẳn lát nữa Nai kể tới, chắc An khoái lắm. Tức ghê đi. Ác gì đâu. Người ta bịa ra chuyện cổ tích. Chớ hai hạt lúa của An, mọc hay không mọc là do ông trời xếp đặt nữa

chớ bộ. Không có ông trời xếp đặt, sao An dọn tới ở sát bên nhà người ta chi vậy? thấy không, đâu cần Huyền tiếp sức. Một mình Hiền, cũng dư sức làm anh chàng “xính vính”. Người ta chỉ trả đũa nhẹ nhàng như vậy vì người ta biết mình sắp thi. Người ta muốn mình thi đỗ.

Hiền không phải bứt những sợi tóc của mình cho Nai nữa. Con đế cuối cùng của chú bé đã chết vì kiến vùi. Trò chơi đã bị bỏ quên, chú đế nhỏ bị bỏ quên ngoài mưa sương, đã chết. Tụi nhỏ xúm nhau làm một đám tang, xây mộ cho chú đế. Thằng Bi quả quyết rằng, sang năm, chú đế sẽ sống lại, sẽ góp tiếng ca vui cùng bày đế khác trong vườn. Cho nên phải cho đế ăn đầy đủ. Lũ kiến được một dịp no nê. Chuối, bánh, mứt, đường, chúng nó đặt trên những chiếc lá vàng đem ra mộ đế. Bi nói tối, đế sẽ dậy, chui lên đất để ăn, nhưng lúc nào cũng thừa, để dành cho lũ kiến.

Và những cơn mưa buổi chiều làm cánh cửa sổ phòng Hiền phải đóng lại. Cần gì nắng với gió, vì trong phòng, Hiền đã bắt đầu thấy những trái thông khô của An gửi cho toát ra một mùi hương ngậy ngất.

Ba bốn hôm nay, mưa dầm hoài. Đài khí tượng loan báo có thể bão sẽ thổi qua. Bão chưa thổi, nhưng đường phố có nhiều cành cây khô gãy rơi xuống. Hiền đi học phải mang áo mưa. Buồn nhất là xuống sân, không thấy gì, không nghe gì. Cửa sổ trên lầu vẫn phải đóng. Và cây ngọc lan, có mưa cành lá đâm tự do, làm bờ tường tối sẫm lại. Tối lớp, nghe Huyền hí ha hí hửng kể chuyện cháu bé. Cháu bé biết cười, sắp biết bò, chưa biết nói, nhưng chắc nghe đã hiểu. Thấy Hiền không tha thiết mấy chuyện con nít, Huyền cúi:

- Hiền, hòn bò để đâu vậy?

- Hả, gì Huyền .

- Xời ơi.

Lúc đó, chắc hòn Hiền đi rong ngoài cửa sổ, đi rong trong bầu trời, tìm một giọt nắng, tìm một mùi hương. Hiền đang cười với bạn.

- Thôi mà Huyền . Bắt nạt nhau quá.

Hiền không nói oan cho Huyền đâu. Tan học Huyền còn cự nự:

- Nhanh lên làm gì mà đùng đã dừng đỉnh kiếu ông Ninh ông Nang, ông ra đầu làng...

Ví von thơ thần là tài của Huyền. Hiền chịu thua. Nhỏ Huyền chắc khi nói chuyện với An, đối đáp được. An cũng văn vẻ lắm chứ. Ví dụ muốn tỏ tình, phải đi núi để tìm hứng, rồi mượn bài thơ của một thi sĩ. Hai anh chị này mà đụng độ nhau, phải biết, sấm sét, bão tố tới ngay tuyết tuyết.

- Gì mà ấy cười đều, hả?

- Ủ tức chết lắm. Ta đang muốn bể bụng đây.

- Chuyện gì? Tui hay bò?

- Bò.

Hiền cười nữa Huyền đâu chịu thua. Nó quá quắt:

Tui biết, tui hiểu mà. Tâm trạng của bò rối rắm lắm. Đôi lúc bò như con điên. Đó nhu lúc này...

Và nó làm mặt giận. Đọc đường, cóc nói chuyện với Hiền . Càng mừng. Hiền cũng đang có chuyện bận tâm đây. Hôm nay môn thi chót của An. Giờ này An cũng làm xong, và trên đường về...

Trên đường về nhớ đây, chiều chậm đưa chân ngày...Ồ, bây giờ là buổi sáng chớ chiều gì. Kệ, buổi sáng hồn cũng nhớ đây. Nhớ lên bầu trời, nhớ xa tận chân mây. Qua mùa mưa, bầu trời sẽ nhiều nắng, sân nhà này tương tự nắng sân nhà kia...

- Ghét.

Huyền làm bầm một mình. Vậy mà Hiền đâu có nghe Huyền nói gì. Hiền ngu ngơ hỏi:

- Gì, Huyền?

- Ghét.

- Ai mượn thương .

- Ủ quên há. Người ta có người thương rồi mà.

Người thương. Hiền dấu một nụ cười sung sướng sau vai Huyền .Hôm nay từng bước khẽ, Dịu dặt tới người thương. Tình đã muốn tới nhưng tình còn dè dặt. Bước khẽ thôi. Như một câu thơ nào, Hiền đã thuộc: Không gian như có dây tơ. Bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tiêu. Đến với tình yêu từng bước chậm, con đường đầy hoa lá, ngợp bong xanh sẽ dài hơn. Người ta chỉ xao xuyến, nao nức ước mơ khi còn trên đường đi. Tới nơi, đôi lúc sự thật sẽ khác những điều mình tưởng, và buồn. Phải không Huyền, trả lời tớ với.

- Huyền.

- Kí gì nữa.

- Tầm bậy, há.

Câu đã định hỏi biến mất. Suýt chút nữa, Huyền nó sẽ cười mình chết bỏ. Huyền sẽ trêu mình tới độn thổ luôn. Nhưng con bé đánh đá này hiểm lắm. Lúc dừng xe cho Hiền xuống, nó còn phang cho một câu:

- Đi vô nhà, đừng có mà liếc , lé nghe cưng.

Còn lâu, Hiền vui vẻ bước vô sân. Hôm nay trời có vẻ tạnh ráo. Chắc cơn bão trốn luôn rồi. Trốn để riều ông khí tượng. Trốn để nhường ông mặt trời. Hiền tưởng tượng ông mặt trời đang ngáp dài, và sửa soạn quét một đường sáng. Mây mù đã tan hết. Nắng oà vỡ, đem đầy tin vui. Nắng sẽ đem trả lại Hiền nụ cười của người thương nữa...

Chị Hiền .

Thằng Bi, con Bé và Ki đang đứng đợi Hiền ở sân. Cả ba chạy ùa ra, và tranh nhau nói:

- Chị Hiền, biết...

- Để em nói. Chị Hiền, anh An đi rồi, chở đi rồi.

- Cái gì?

Hiền ngơ ngác. Cái gì mà đi, rồi chở đi. Thằng Bi đẩy hai con bé ra:

- Ngu. Để anh nói. Anh An bị đi nhà thương rồi.

- Đụng xe. Ghê quá.

Hiền kéo Thằng Bi, hỏi dồn:

- Đụng xe. Sao Bi biết đụng xe?

- Hồi nãy tụi em đang chơi với Nai. Cio cảnh sát tới báo tin anh An bị đụng xe. Chở đi nhà thương rồi. Bên đó đi hết, má thằng Nai nè, thằng Nai nè...

- Cảnh sát tới hả?

- Hai ông luôn. Có đeo súng. Má thằng Nai khóc quá trời....

Con Bé nhanh nhẩu

- Chắc anh An bị lòi ruột há, anh Bi há. Sao má thằng Nai khóc...

- Xí, ngu. Ông cảnh sát nói đụng nhẹ thôi. Băng bột rồi về nè.

- Em nghe chắc không?

- Chắc chị. Má thằng Nai khóc mà ông cảnh sát cười. Ông nói bà đừng có lo, nhẹ lắm. Nhưng tại ông chủ xe nhất định đòi đưa vô nhà thương coi ra sao, chụp xươg, khám bệnh rồi về.

Hiền thở ra. Nhưng không thở hết những hơi phiền muộn, lo lắng trong lòng. Nghe lời tụi nhỏ, đâu có gì là chắc. Hiền lên lầu, cất cặp sách, mở tung cửa sổ, kéo rèm, nhìn xuống sân nhà An. Sân nhà An, lá cây âm u như báo toàn điềm buồn. Hiền nắm chặt hai tay lại. Có làm sao không? Liệu có làm sao không? Đầu óc Hiền bắt đầu tưởng tượng. Bắt đầu cảnh đụng xe thật kinh khủng. Hiền nhắm mắt. An bị hất, văng ngược lên, rồi rơi xuống? Hay bị kẹt dưới bánh xe? An ngất đi. Cầu cho An ngất đi để đừng biết tới cảm giác đau đớn. Hiền nhắm mắt đau đớn thay cho An một phần rồi. Mọi người bu tới. Chắc đông lắm. Trong số đó, chắc có vài cô nhỏ như Hiền. Nhưng không phải Hiền thì đâu có ai thương xót An? Nhưng nếu An không ngất đi, tức là An bị nhẹ. Cầu cho An bị đụng thật nhẹ. Một vết trầy ở chân, một vài giọt máu. An nhăn mặt. Chắc đau. Hiền cũng nhăn mặt, cảm thấy mình cũng đau nhói.

- Chị Hiền. Xuống ăn cơm.

Hiền thần thờ thay vội quần áo, xuống nhà. Cố giữ vẻ thản nhiên, thật thản nhiên. Và khi nghe tụi em kể lại chuyện An đụng xe cả nhà nghe, Hiền còn làm bộ đóng kịch:

- Ghê quá. Ai biểu đi xe ẩu chi.

Mẹ, hẳn là có cảm tình với An rồi:

- Chuyện may rủi biết đâu mà lường, đôi khi đi cẩn thận mà bị đụng xe, đi ẩu lại không sao.

Mẹ có vẻ dễ tâm lắm. Tội nghiệp. Để lát nữa qua hỏi thăm một chút. Coi, bố nó có rảnh, chờ tui vô thăm. Mẹ khen: Cậu ấy hiền lành ghê. Mẹ làm cho ba đứa nhóc hoan hô ghê quá, đứa nào cũng tranh:

- Cho con vô thăm với nghe mẹ. Cho con đi mấy.

Chỉ có Hiền. Hiền không có ý kiến gì sau khi chê một câu: Ai biểu đi xe ẩu chi. Hiền ác quá, phải không An. Nếu anh bị nặng, anh chết, Hiền sẽ ân hận vì câu nói đó suốt đời. Nếu anh chết...Không, An không thể chết được, An cũng chẳng thể tàn tật được ...

Hiền ngồi trên đồng lúa, trên ổ kiến và không biết sẽ còn ngồi bao lâu, nếu buổi chiều, Hiền không thấy mẹ sang thăm bà bạn hàng xóm. Mẹ trở về, mặt mày vui tươi hơn. Trước đó, trời ơi, Hiền đã hồi hộp ghê gớm. Chờ đợi tới teo người, dài cổ, bung ruột.

- Không sao, nhẹ thôi.

Hiền như muốn nhảy cẫng lên, còn làm bộ:

- Gì mẹ. Ai không sao?

- Cậu An.

- Thế hả mẹ.

- Phước đức ghê. Đi làm sao mà bị đụng hất ngược lên lề đường, tong vào bà bán bún riêu nữa...

Hiền bồng ôm miệng cười rút rích. Đừng trách Hiền. Tại An riều đấy chứ. Đã bị tai nạn mà còn làm trò, rán rơi đúng vào bà bán bún riêu cho được mới chịu. Mẹ nhìn Hiền, hơi lạ lung một chút, rồi bà cũng cười xòa

- Con nhỏ này, thiệt vô duyên.

Lát sau, Hiền còn một nguồn tin nữa, do thằng Bi. Mấy đứa nhỏ, làm như chuyện anh An đụng xe là chuyện vui ghê lắm. chúng nó xúm lại, bàn cãi ồn ào.

- Gãy cái chân. Hả anh Bi. Nai nói mai mốt anh An đi cà thọt, cà thọt...

Con Ki khom lưng, giả đờ bước chân thấp chân cao. Thằng Bi trợn mắt:

- Mày nháy người ta, mai một mày cũng bị cà thọt cho coi...

Con Ki đứng thẳng người lại. Thằng Bi lắc đầu:

- Tao sợ đụng xe lắm.

- Em thích. Đụng xe vui. Anh An có bao nhiêu là quà, thằng Nai nói anh có nhiều lắm, cam nè, nho nè, bánh nè. Sướng há.

- Sướng mà gãy chân thì không sướng

- Gãy chân mà ăn thua gì. Thằng Nai nói năm tuần lễ là về nhà...

Con Bé:

- Thằng Nai nói cái ông đụng xe anh An to thế này nè. Mắt to thế này nè. Miệng cũng to luôn. Ông cười hoài.

- Chưa, bà bán bún riêu to hơn. Má thằng Nai nói anh An may mắn lắm, rơi trúng vào bà, còn hơn được nằm trên nệm nữa.

- Mày biết gì?

- Biết chớ. Thằng Nai nói vô thăm anh An gặp cả bà bán bún riêu cũng vô thăm anh. Má thằng Nai đền bà cả ghánh bún nữa kia.

- Thế thì em cũng thích đụng xe. Sướng há. Sướng ghê nơi.

Thằng Bi:

- Tụi bây ngu. Ừ ra đường cho xe đụng đi. Giỏi ra đi

Cả hai con nhóc đều nhăn mặt:

- Thôi. Nhỡ chết, gặp toàn ma là ma.

Con Ki bỗng xì một tiếng :

- Thằng Nai tham ăn há. Nó biết trong anh An có nhiều cam, bánh, nó vô trng đó để ăn, hông thèm chơi với mình.

- Em tiếc ghánh bún riêu. Đổ hết hông anh Bi?

Hiền phải bỏ đi chỗ khác để cười. Bây giờ Hiền yên tâm lắm. Khoảng tuần lễ, An sẽ về. Và lần này... Hiền khoái trí quá. Hiền có một đề tài mới để chọc quê An. Hiền sẽ làm mặt thật nghiêm, nếu lỡ đụng độ:

- Bún riêu ngon hông?

An sẽ hiểu và sẽ ngưỡng. Nhưng nghĩ tới cái chân đau của An, Hiền cũng thương ghê. Thế nào mà chẳng đau. Con kiến cắn còn đau chết được huống hồ một chiếc xe hơi cán. Mà ông lái xe to bằng này này, nội mình ông ta cũng nặng ký rồi, còn thêm chiếc xe hơi nữa. Sau này nếu trở thành bạn thân với nhau, Hiền sẽ nói với An: Hiền thương bà bán bún riêu quá.

Chớ sao, nếu không có bà bán bún riêu... Hiền lại cười nữa. Hiền muốn tới

nhỏ Huyền ghê đi. Phải kể cho nhỏ Huyền nghe mới được, để nhỏ cùng cười với Hiền chứ.

Nhưng Hiền không rảnh. Mẹ bảo Hiền sửa soạn ra phố với mẹ. Mẹ sắm quần áo cho mấy đứa và mẹ nói:

- Nhân tiện có cô, mua cho cô cái áo mưa mới. Cô thích kiểu nào thì lựa đi, tôi lựa thì lại bảo bà già cổ hủ.

Hiền cười sung sướng. Dĩ nhiên là Hiền tự lựa lấy vẫn hợp ý hơn. Có lẽ lúc này Hiền cũng cần áo đẹp, cần diện một tí. Và Hiền được dịp nhõng nhẽo với mẹ:

- Mẹ ơi. Mẹ mua cho con đôi giày nhé.

Mẹ cần nhắc. Biết mà, bà chỉ cần nhắc cho có lệ. Rồi vẫn đưa Hiền vô hiệu. Vẫn cho Hiền chọn đôi ưng ý nhất. Trước khi về, mẹ còn ghé hàng trái cây mua một cân nho- Để gửi cho cậu An. Nhà người ta tử tế với mình. Hiền còn ý kiến gì nữa, giả vờ rất vô tư, khi mẹ hỏi:- Thứ này được không? Thì Hiền nói:

- Mua cho, thế nào chẳng được, mẹ.

- Cho người ta cũng phải cho thứ ngon lành chứ.

- Con chỉ thích thứ nào rẻ tiền.

Mẹ lắc đầu. Chắc mẹ muốn nói: Còn thứ gì cho cô thì càng đắt tiền càng tốt, phải không? Nhìn nụ cười của mẹ là biết ngay mẹ nghĩ gì.

Trời có vẻ vùn vù mây trở lại. Lúc hai mẹ con lên tắc xi, trời như muốn mưa, nhưng không mưa nổi. Cứ đe dọa như thế, hằm ông khí tượng hài lòng lắm.

Buổi học hôm nay, buồn ghê nơi. Vì một chuyện không đâu Hiền bị chép phạt, ghi một trăm câu: Từ nay em không lơ đãng trong giờ học. Chắc chẳng oan gì. Bởi vì, Hiền cứ ..hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp. Mộng ra ngoài cửa lớp cũng có lý do. Hai ngày không có tin tức gì về An hết. Hiền không dám hỏi ai. Nai ở riết trong nhà thương, còn tội nhỏ, mang tin tức về thì không đầu không đuôi. Thằng Bi, mót được một tin chẳng quan trọng gì: An đã được đưa tới một bệnh viện tư để dưỡng bệnh.

Nhưng ông thầy ép Hiền quá. Hiền đã rưng rưng nước mắt, Vậy mà ông chẳng hề cảm động:- Muốn đem nước mắt dụ khị tôi há, còn lâu. Đừng làm tôi nổi sung, tôi tăng phạt lên hai trăm câu đó. Dụ khị ông thầy? Còn lâu, ông già thấy mồ. Hiền bặm môi, xuống chỗ. Một trăm câu, nhỏ Huyền hứa sẽ chép dùm một nửa. Nhưng Hiền chẳng cần. Nội trong chiều nay Hiền sẽ chép hết nộp văn phòng sớm, cho xong nợ. Tội nghiệp Huyền, an ủi ghê quá. Nó đưa Hiền vô tận sân, dặn dò:

- Chiều có buồn, tới nhà mình chơi. Hai đứa nằm nói chuyện .

Huyền đánh đòn tâm lý :

- Lâu nay, chuyện riêng tư nhiều há. Ta chưa biết, ta cũng sốt ruột lắm. Tiết lộ đi, bạn bè mờ.

Nhớ lại Hiền thương Huyền ghê. Huyền quả là một đứa bạn tốt. Thì trong lớp, Hiền có chơi với ai được. Chơi với ai, nhỏ cũng ghen, gây lộn um xùm. Kể ra, thời gian mê cháu bé của Huyền cũng sắp dứt rồi, nó bắt đầu trở lại với Hiền, bằng những chuyện tâm tình. Tại Hiền còn sung chưa chịu nói đầy thôi.

Biết An thương tích không trầm trọng gì, nhưng Hiền cứ sốt ruột. Với mẹ thì khác, hình như sau khi thăm hỏi, cho quà và biết tình trạng của An không nguy hiểm mẹ không nhớ tới nữa. Còn Hiền, làm sao không nhớ? Hỏi nằng có nhớ không? Bức tường, cửa sổ, cây ngọc lan có nhớ không, thì biết. Hiền muốn ngủ một giấc quá. Lúc sáng, ở trong lớp học vì khóc nên cay mắt ghê. Nhưng Hiền

nằm thao thức hoài. Tụi nhỏ, trưa nay nằn nì; Cho tụi em xuống sân chơi chút, tối tụi em ngủ sớm. Hiền cho ngay. Hiền muốn nằm một mình. Để nhớ vẫn nhớ vợ, buồn vẫn buồn vợ ấy mà. Nhưng tụi nhóc, không bao giờ muốn Hiền yên thì phải. Thằng Bi, rồi con Ki ló mặt vào

- Chị ơi.

- Bộ hết trò nhời há? Phá hoài

- Hồng bọn em đang chơi chị em.

- Thì xuống chơi đi.

- Thằng Nai nó tìm chị, chị cho nó lên

Hiền ngồi nhòm dậy:

- Đâu. Đâu?

- Nó nè, chị. Vô đi.

Tụi nhỏ xô thằng Nai vô rồi bỏ đi hết. Con Ki còn dặn:

- Xuống liền nghe Nai, xuống chơi nghe.

Thằng Nai bước vào, ngó Hiền cười. Hiền vẫy nó lại gần:

Ghê

- Gì đó Nai?

Thằng Nai ngồi xuống, nhưng nó cũng chưa nói gì hết. Nhó mà cũng làm bộ. Biết người ta sốt ruột ...

- Hôm nay, Nai không xuống bệnh viện hả, Nai?

Nai lắc đầu:

- Dạ không. Anh An nhờ Nai về, qua nói với chị...

Hiền hồi hộp quá chừng. Tim đập quá chừng. An muốn Hiền tới thăm hả? trời ơi hồng được đâu. Kỳ lắm. Nhưng đợi coi, thằng Nai nói ra sao:

- Anh An tự nhiên trở bệnh. Bệnh nặng lắm.

Nó nói mau:

- Anh An mửa ra máu.

- Hả? Thế mẹ Nai đã hay chưa?

- Hay rồi.

- Rồi làm sao?

- Mẹ em khóc và dấu anh An, kéo anh An sợ chết .

Hiền run lấy bầy. Hiền đâu cò nghe lắm, lời thằng Nai vừa nói, còn rền trong tai. Nhưng lời mẹ kể chuyện lại, Hiền vẫn chưa quên lời nào. An chỉ bị gãy chân, nhẹ thôi, bó bột tuần lễ là khỏi. Sao giờ có vụ mửa ra máu.

- Sáng nay anh An ngất đi. Bác sĩ đuổi hết, ai cũng ra ngoài hết.

Hiền đưa tay lên ngực:

- Lạy Phật.

- Má em nói, từ giờ trở đi, anh An muốn ăn gì thì ăn...

- Sao thế?

- Em hồng biết.

Thôi nguy rồi. Như vậy bệnh An nặng lắm. Có thể chết. Và bà già thương con, chiều con những giây phút cuối cùng. Nai bỗng mở lớn mắt, ngó Hiền :

- Chị Hiền, anh An nói chị tới thăm anh với.

- Anh nói bao giờ.

- Hồi trưa.

- Sao bảo anh ngất đi?

- Dạ khi anh tỉnh dậy. Anh nói Nai đừng cho ai biết hết. Chiều nay chỉ có một mình anh, khoảng chừng măn giờ mẹ về, chị nhớ tới cho anh nói gì. Anh dặn em nói với chị:Nhanh lên, anh sợ không kịp...

Ghê quá, Hiền không dám nghi ngờ. Nghi ngờ gì nữa. Hai ba ngày nay, thấy bên nhà An im lìm, như không có ai muốn ra ngoài, muốn nói cười gì hết. Hiền có tưởng tượng không .Cô nắm tay Nai

- Rồi Nai có ở dưới đó không?

Nai gật đầu:

- Em ở đó mà. Em ngủ luôn với anh An . Giờ em về đi với mẹ nè chị.

Nai đi rồi, Hiền bỗng ứa nước mắt. Hiền nhay cảm ghê.Nhưng biết làm sao được. An chết, tội cho kỷ niệm đầu của Hiền quá. Hiền khóc một phần vì thương Hiền đó chớ.

Thôi rồi, Không có tới Huyền, nằm tâm sự gì hết. Không còn ai ngăn cản Hiền tới thăm An. chiếc đồng hồ sao chạy chậm như rùa, cái kim như không chịu nhúc nhích gì hết. Và Hiền, thiếu điều như bay bỗng khi đồng hồ chỉ bốn giờ rưỡi.

Khi đứng trước bệnh viện, Hiền bỗng sợ hãi ghê gớm. Bậy quá, đáng lẽ tới kể với Huyền và rủ nhỏ Huyền cùng đi.Thế mà buổi sáng cười quá là cười nhé. Buổi sáng, chính Hiền đã không dẫn được, đem bài thơ tỏ tình của An cho Huyền coi. Con nhỏ cười rử:

- Anh chàng lém quá trời. Chẳng hiền lành gì. Xạo nữa là đằng khác.

- Ủ chắc xạo lắm.

- Mai mốt, rời nhà thương, anh chàng sẽ gửi qua cho mày một bài thơ, tên là Đi nhà thương. Đi núi trở về còn tán gái, hướng gì đi bệnh viện, nhỉ? Để coi nào. Thơ ra sao hè? Thơ...à, chắc vậy nè...

Em,
Anh đi nhà thương về
Đâu còn nguyên băng vải
Da còn chưa lành sẹo
Giọng còn đầy nước biển
Em anh từng bước khế
Tay bưng một hộp thuốc
Có cả cái lưới cửa
Có cả bình thuốc đỏ
Sát trùng, em thích chưa?...

Ước chi Hiền có dịp giới thiệu Huyền với An. Hai người đụng độ nhau chắc có lửa, có sấm sét. Có Huyền, không bao giờ An bắt nạt được Hiền. Không có Huyền còn chưa bắt nạt nổi...

Vậy mà bây giờ, nhớ lại những tiếng cười rữ đó, Hiền thấy mình đã man quá. Trong lúc An nằm chờ chết. An mong Hiền từng giây phút, thì Hiền đang tâm đem chuyện của An ra mà riếu cợt. Anh An. Hiền chẳng sợ nữa. Hiền vô thăm anh đây. Nghĩ thế, Hiền mạnh dạn vào phòng. Mạnh dạn làm chi chớ, để khi đứng trước cánh cửa đóng kín, lại sợ muốn chết.

Hiền nhảy lùi lại. Đưa tay lên ngực. Cánh cửa hé mở. Má An chẳng? Nếu là má An thì mình độn thổ cho rồi. Nhưng không. Nai lộ đầu ra, rồi cánh cửa khép lại, rồi mở ra. Sao thế. Nai không thấy mình à? Kìa, nó ngoắc Hiền:

- Chị, vô đi chị. Anh An đây nè.

Hiền bước vô, hơi choáng váng vì không khí ẩm tối trong phòng. Hiền đâu có trông thấy gì ngoài chiếc giường, nơi An nằm. Mà Hiền cũng chẳng trông thấy An đâu, chỉ thấy một đồng lù lù, trắng toát. Hiền ngó sững cái đồng trắng toát đó. Tại sao An phải che kín mít thế kia? Thằng Nai chạy le te tới giật tấm drap:

- Anh An. Anh An, chị Hiền tới nè.

Tấm chăn động đậy. Rồi Nai từ từ lộ mí chần. Khuôn mặt An lộ ra. Hai mắt An nhắm kín, da xanh lè. Sự im lìm của An làm Hiền sợ quá. Tuy vậy, Hiền cũng cố lấy can đảm bước tới:

- Anh An.

Nai lay nữa:

- Kìa anh An. Mở mắt ra đi. Mở mắt được hông? Chị Hiền tới.

Một tiếng thở ra, thật dài. Rồi mắt An không phải mở ra mà là nhướn lên, lơ lơ nhìn Hiền. Ôi, Hiền đâu ngờ An đến nỗi thế. Hiền rối rít:

- Anh An.

An mấp máy môi, chắc quá mệt nhọc nên An không nói được. Tắm chăn lại nhúc nhích, nhúc nhích. Một bàn tay của An thò ra, rồi bàn tay đưa lên ngực. An xúc động, xúc động thì nguy hiểm quá. Hiền lùi lại. Cố nắm chặt tay thẳng Nai.

- Anh An làm sao vậy Nai?

- Em đâu có biết.

An bồng ư hử gì trong miệng. Bàn tay khẽ run mấy ngón, vời tới. Miệng An mấp máy. Chắc anh muốn nói gì với Hiền. Lúc này mình còn câu nệ gì nữa. Hiền bước tới một bước:

- Anh An. Anh thấy trong người ra sao?

An đưa tay ôm ngực. Mắt vẫn lơ lơ ngó Hiền. Hiền không dần được cảm xúc:

- Anh.

An lại với tay như muốn bảo Hiền tới gần hơn nữa. Anh muốn nói gì với Hiền đây. Hiền bước tới thêm nữa. Tới gần và hơi cúi đầu xuống.

- Hiền ...Hiền ...

Phát được có hai tiếng. An đã thở hồng hộc. Hiền sợ quá, cúi sáy nữa:

- Anh nằm nghỉ đi. Đừng nói.

- Hiền...hiều..hiều không ?

Hiền gật đầu lia lịa:

- Hiểu. Hiền hiểu. Anh An. Anh đừng nói, anh nằm nghỉ kéo mệt.

An lắc đầu. Tình trạng có vẻ khá hơn một tí:

- Anh không mệt. Hiền tới thăm anh.

- Dạ.

- Chắc anh bị thương nặng lắm. Anh đau ở đây nè...Ở đây...

- Không sao đâu, rồi anh sẽ mạnh.

- Chắc anh chết quá... Hiền , anh biết ...Thấy Hiền, anh mừng quá, tưởng chết đi rồi, giờ sống lại.

Nước mắt Hiền rơi ra. Gần chết, An còn vẽ hoa. Hiền nhớ lại những trận cười với Huyền và hối hận quá. Bây giờ anh chưa biết đâu, nhưng khi anh chết,

anh sẽ biết. Anh biết , anh hận Hiền, anh sẽ ghét Hiền vô cùng.Chắc không còn dịp nào Hiền xin lỗi An được nữa. An ơi, An có nhìn thấy nước mắt của Hiền không?

- Hiền. Hiền cúi xuống chút nữa đi.

Hiền cúi xuống. Cúi hoài, và Hiền đã sát hơi thở của An rồi. Hiền đang nóng ran cả mặt, vì hơi thở của An đó!Nhưng đâu có sao.Chịu một người bệnh nặng,ai nở cười Hiền. Thằng Nai, đúng là con nít,lơ đễnh đứng ở cửa sổ, bóc cam ăn ngon lành.Chắc cam, nho, táo ở đây, cũng chỉ có mình ông nhóc xục hết. An thì thăm:

- Hiền trả lời cho An đi. Trả lời cho Anh An biết ...

Giọng An thở gấp rút:

- Hiền có thương anh An không ?

Trời ơi. Hiền thẳng người dậy. Không bao giờ Hiền trả lời câu hỏi đó. Không bao giờ. Hiền lùi lại một bước. Đôi mắt lơ lơ của An bỗng khép lại. Một tiếng thở dài thoát ra, từ miệng An, và An đưa tay lên ngực,An ho khế. Chết rồi, nếu An mửa ra máu, An ngất đi, chết đi ở giây phút này thì Hiền mang tội sát nhân. Hiền sống sao nổi.Suốt đời lương tâm sẽ cắn rứt, hành hạ. Suốt đời Hiền ơi. Nước mắt Hiền tiếp tục rơi nữa. Và An, An ho quá, ho sặc sụa, ho đến mắt mờ bật ra. Hiền không thể đứng yên, cuống quýt:

- Nai. Nai gọi bác sĩ đi Nai. Chuông ở đâu? Chuông đâu?

Nai cứ trơ mắt ngó. Hiền lại cúi sát mặt gần An. An đâu có ho lao mà mình sợ. Hiền run quá:

- Anh An,anh An ...

Giọng Hiền,chết đuối trong nước mắt. Nhưng lạ chưa, tiếng khóc của Hiền như phép tiên, làm dứt cơn ho của An.Và trong lúc bàng hoàng, xúc động, Hiền đã để bàn tay của mình rơi vào bàn tay An từ bao giờ.An đặt tay Hiền lên ngực chàng:

- Anh, Anh mệt lắm.

- Anh nằm nghỉ đi. Để Hiền gọi bác sĩ.

- Thôi khỏi.

Tay Hiền run rẩy trong tay An.An nói rất nhỏ, Chỉ đủ để Hiền nghe:

- Cho anh biết đi Hiền có yêu anh không?

Có yêu anh.Có. Nhưng tại sao Hiền không thể nói được. Hỏi gì kì quá.Có chết Hiền cũng không dám nói ra. Và Hiền cũng không thể để An cầm tay lâu

hơn. Hiền bậm môi, đẩy một sức mạnh để kéo bàn tay về. Và Hiền lắc đầu, lắc đầu hoài. Lắc đầu tới thấy đầu An lắc theo.

- Nai ơi, Anh nhờ...anh mệt quá. Nai đưa cái hộp cho chị Hiền ...

An nhắm mắt lại. Thằng Nai lôi dưới gối An một cái hộp và đưa cho Hiền. Không khí như pha đầy mùi ê te, mùi hơi thở của thần chết. Hiền đưa tay đỡ cái hộp. An vẫn nhắm mắt thì thào:

- Hiền. Hiền nhận không...

- Nhận.

Môi An như muốn dẫn một nụ cười. Và chàng thiếp đi. Hiền lặng lẽ nhìn An, nhìn cái hộp. Một lát, có tiếng chân, tiếng nói ở hành lang. Thằng Nai xỉ xăm

- Bác sĩ sắp vô chị.

Hiền cúi xuống bên An:

- Hiền về nhé.

Hình như An có gật đầu. Hiền vội vã quay gót. Ở hành lang. Hiền đứng độ hai cô thấy tá. Khi bước xuống cầu thang, Hiền quay lại, thấy hai cô đang nói cười ồn ào, Và đẩy cửa phòng An. Hiền nghĩ thầm: Họ đâu có như mình. Họ quen với bệnh nhân, với sự chết.

Trên tay Hiền còn ôm chặt cái hộp nhỏ.

Hiền phải chùi khô nước mắt. Ngó quanh coi có ai thấy mình khóc không? Hiền ra tới đường. Xe cộ, tiếng động, sự nhộn nhịp làm Hiền tỉnh người lại. Và Hiền càng thương An hơn, càng thấy cảnh trong nhà thương âm cũng, tuyệt vọng hơn.

Không biết trong hộp đựng gì? Một cuốn nhật ký? Những lá thư tình? Không cần biết. Hiền cứ ôm chặt vào lòng.

Ông khí tượng đầu có nói sai. Bão không tới Sài Gòn vì bão đi lạc hướng. Dù sao, bọn học trò, cũng hoan hô đài khí tượng hết mình. Để chống bão, bọn học trò được nghỉ, khỏe ruột. Nhưng có mình Hiền được nghỉ mà không khỏe. Một nữa, càng mệt và khổ hơn, khi Hiền phải lội mưa tới nhà Huyền. Huyền thấy Hiền tới mặt mày xanh ngắt, tóc tai ướt nhẹp thì ngạc nhiên lắm, kéo tuốt Hiền vô phòng.

- Ủa sao ướt hết thế này. Đi xe gì tới đây vậy?

Nếu có đi xe gì tới thì không ướt như thế. Hiền đã lội bộ. Dừng hỏi Hiền tại sao đi bộ mà không đi xe. Lúc đó Hiền chỉ biết đi thôi. Đi thờ thần ngoài mưa. Hiền còn muốn cho mưa ướt nhiều hơn nữa. Hiền đi với ngọn nến buồn thấp trong đầu. Ngọn nến lung linh soi rõ chiếc hộp nhỏ được mở bung ra. Một chiếc kẹp tóc củ của Hiền. Mấy bong ngọc lan đã héo. Những sợi tóc dài. Tóc của Hiền đầy thôi. Hiền biết rồi. An ơi, những sợi tóc An đã xui Nai phải xin cho được để quay dế. Nhưng Nai không quay dế bằng tóc của Hiền. An đã giữ lấy những sợi tóc của Hiền, những sợi tóc mang những giọt máu, những tim gan...

- Mày khóc đó hả? Hiền chuyện chi vậy?

Hiền đưa tay vuốt nước mưa:

- Đầu, mưa đầy chứ.

- Mưa mà mắt đỏ hoe.

- Có lẽ tại gió.

Nói tới gió, Hiền lại mũi lòng, nước mắt trào ra. Đó thấy chưa, nói dối nữa đi? Huyền đưa khăn tay nói: Làm ơn lau khô nước mưa đi cô, cho nước mắt nó chảy. Thất tình phải không? Hay giận nhau. Anh chị giận nhau hả? Hỏi gì mà hỏi tới tấp. Chẳng câu nào có nghĩa lý gì hết. Hiền có nghe gì đâu. Hiền đang bận rộn với hình ảnh An trong bệnh viện. Không biết An có qua khỏi không? Tự nhiên, tin đồn bão, bão. Rồi mưa, cửa ngõ nhà An đóng kín mít. Có đám ma, chắc Hiền cũng chẳng hay nữa. Hé rèm cửa, nhìn mỗi mắt, ngóng dài cổ. Hiền có chút tin

tưởng là An vẫn còn nằm bệnh viện, vì sáng hôm nay Hiền bắt gặp mẹ An, với Nair a xe, họ xách một giỏ lớn. Xách mang như thế, thì chỉ có thể đi tới nhà thương. Nhà thương. Trời ơi. Hiền làm sao quên nổi hình ảnh An, trắng toát. Cả đôi mắt đen nhánh, tinh anh như thế mà bây giờ...

- Ngồi xuống đi. Ngồi nói tui nghe đi chớ. Đứng hoài à?

Hiền gục đầu vào vai Huyền. Huyền để yên, nhỏ cười lặng lẽ:

- Tui đây chớ không phải người ta đâu nghe. Đừng có nhõng nhẽo.

Cáu ghê. Tự nhiên, Hiền bầu Huyền một cái. Huyền kêu á cha, quay phắt lại định sừng sộ. Nhưng con nhỏ sừng sộ. Tại hai giọt nước mắt mới đang lăn xuống má Hiền chớ gì. Nhỏ Huyền làm Hiền xấu hổ, cúi gằm mặt xuống. Huyền kéo tay Hiền :

- Bộ chuyện buồn thiệt há?

Buồn thì không thiệt bộ buồn giả sao? Đó thấy chưa? Cứ trêu người ta, Đùa giỡn hoài. Đùa giỡn cũng có lúc chớ. Trêu chọc lúc người ta đau khổ thì tàn nhẫn quá. Nghe đây, Hiền xịt mũi

- An nằm nhà thương .

- Biết rồi. Vụ đụng xe chớ gì

- Hôm kia, Hiền có đi thăm An

- Ừ, thì đi thăm. Tình tứ dữ.

Huyền không giỡn mà háy Hiền một cái.

- Rồi sao nữa. Đi thăm thì vui chớ có gì đâu mà khóc. Bộ ghen với bà bán bún riêu hả. Nghe chàng bay lên lè, đụng vào bà gánh bún riêu.

Nhớ hôm trước kể tới đoạn này, hai đứa đã cười bò lăn. Bộ Huyền muốn cười nữa sao. Chưa chi cái miệng đã sửa soạn, chum chim. Hiền lắc đầu:

- Đừng giỡn nữa. Huyền ạ.

- Ờ thì không giỡn. Rồi sao?

- An trở bệnh thành linh. Nặng lắm...

- Sao biết .

- Đã nói đi thăm mà. An nhắn tới. Hiền tới rồi. Thấy An mệt lắm. An mửa ra máu.

- Ui cha.

Huyền thót người, thả tay Hiền ra. Đó, Huyền còn thể hướng gì Hiền. Huyền chưa là bạn của An. Hiền. Còn Hiền là người trong cuộc. Hiền phải đau đớn gấp trăm triệu lần.

- Tội quá há. Bộ chết thiệt sao?

Hiền gật đầu. Chắc quá rồi còn gì nữa. Hiền thương An quá và cũng thương mình quá. Huyền trầm ngâm:

- Bộ thương An thiệt rồi hả?

Hiền gật đầu nữa. Huyền thở ra:

- Rắc rối. Thôi nói hết cho tui nghe đi. Lâu nay, dẫu tui mà. Ai mượn. người ta sẵn sàng làm cố vấn cho, không có cố vấn là hỏng bét hết.

Hiền xịt mũi, lau khô nước mắt, Hiền kể hết, dẫu làm gì nữa. An sắp chết. Huyền dù nghịch ngợm thế nào cũng chẳng nỡ đem một câu chuyện người chết ra mà vui. Đoạn đầu, thì Huyền biết rồi. Nhưng những bông hoa ngọc lan thì Huyền chưa biết. Rồi vụ đi xa. Lúc về, lá thơ cùng bài thơ Đi núi. Vụ đụng xe, thì Huyền cũng đã rõ. Đụng xe, bay lên đường tong vô bà bán bún riêu, có bà đỡ nên chỉ què chân. Tưởng vậy, ai cũng mừng. Giọng Hiền buồn hẳn:

- ...Mới hôm qua, vô thấy An yếu lắm. An trần trối, rồi An đưa cái hộp...

Huyền nghe tới đây, hồi hộp ghê lắm. Nó phải đặt tay lên ngực để tự trấn an. Nó chờ đợi phải biết. Nhưng Hiền còn bặt xịt mũi nữa. Hiền phải ngừng để nín khóc. Khóc hoài sao. Hiền nói tới những sợi tóc, chiếc kẹp cũ, những bông hoa ngọc lan héo. Huyền mở lớn mắt: Tóc ở đâu? Hiền quên cái chi tiết về trò chơi quay đế của cậu nhỏ. Nghe chuyện, Huyền rên lên:

- Dễ thương quá.

Và nhỏ trầm ngâm:

- Giá là tao, tao cũng phải thương.

Như bình thường, Hiền nghe Huyền khen tặng thế, thì đã nở mũi sung sướng. Nhưng ở cặng này, chỉ thêm đau lòng.

- Huyền ơi.

- Gì, nhỏ cứng.

- Tao ân hận quá...

- Nhỏ có gây ra cái chết của anh chàng đâu mà ân hận. Sao lẩn thần thế?

Hiền cúi mặt:

- Không nhưng mình đã tàn nhẫn...

Hiền dẫu Huyền, còn một đoạn cuối nữa. Trước khi đưa cái hộp cho Hiền, An đã hỏi: Hiền yêu An không? Hiền không trả lời. Không trả lời chưa ác bằng lắc đầu. Hiền đã lắc đầu, và An, khổ sở thế nào về những cái lắc đầu đó. An có thể chết vì cử chỉ từ chối đó của Hiền chứ. Huyền thở ra:

- Sao nhỏ lắc đầu?
- Bộ gật đầu được sao?
- Sao không được. Nhỏ có yêu mà.
- Bởi thế...

Huyền mím môi, vẻ suy nghĩ hung. Chưa bao giờ Hiền nhìn thấy mặt Huyền trang trọng thế. Chuyện gì nò cũng giống, cũng đùa được. Chỉ có lần này... Hẳn Huyền cũng ân hận vì lâu nay, đã đùa quá nhiều nữa.

Bên ngoài, dễ sợ luôn. Ưa làm ánh sáng trong phòng tắt hết. Hai bóng chìm trong bóng tối lờ mờ. Nhưng cả hai chẳng thèm để ý tới mưa. Huyền bóp tay Hiền, nhẹ nhàng:

- Thôi Hiền ạ. Người ta có số chứ. Thấy không ...

Câu nói của Huyền làm Hiền nhớ tới hai hạt lúa trong vườn nhà An. Chắc An chẳng còn nhớ tới hai hạt lúa nữa. Mưa như thế này, chắc cả hai hạt lúa đều mục, chẳng mọc nổi đâu. Chuyện tình yêu không bao giờ thành. Và nếu có tình yêu, thì chỉ còn có cây lúa con gái mọc. Cây của Hiền, mọc lẻ loi trong vườn nhà An, làm sao sống nổi. Nó sẽ chết lẻ loi trong vườn nhà An, bên cạnh hạt lúa con trai không bao giờ mọc. Dù vậy, không hiểu tại sao lòng Hiền vẫn muốn dấu Huyền chuyện này. Mình đã kể hết rồi, phải để dành cho mình một chuyện chớ. Nhưng Huyền mới nói cái gì mà thấy không. Người ta có số, thấy không ... Thấy cái gì?

- Sao hả Huyền?
- Thì đó. Lúc đầu tưởng bị sơ sài, rồi nặng. Chắc lúc té bị đập vào ngực mà không biết.
- Nhưng ngã vào bà bán bún riêu mà.
- Lỡ cái đòn gánh nó đụng thì sao. Nguy hiểm lắm chớ bộ.

Huyền nói có lý. Cái đòn gánh thì nguy hiểm lắm. Nhớ hồi nhỏ, còn ở quê, Hiền nghịch đòn gánh là mẹ mắng liền: Chơi đòn gánh không được, nó có huông đó. Nguy hiểm nhất.

- Tội nghiệp ghê.

Huyền vuốt tóc Hiền. Cử chỉ thương mến của bạn làm Hiền mỉm lòng. Hiền có một mối tình, tình đầu. Mối tình không thành thì thôi, nhưng mối tình còn kèm theo cái chết thì bi thảm quá. Huyền thở dài thườn thượt.

- Mai mốt An chết, Huyền sẽ đi đưa đám với Hiền. Huyền mới may chiếc áo trắng mới. Ồ, chắc mình phải mua hoa. Mua toàn hoa trắng. Hiền ạ.

Hiền gật đầu. Hiền không muốn nói nữa. Mở miệng ra nói sao giữ được nước mắt. Mà nãy giờ, Hiền khóc cũng nhiều rồi. Khóc quá tâm hồn cũng trống trải, tẻ nhạt đi. Khóc hết nước mắt, lấy gì mà buồn nữa.

- Rồi khi nhỏ lắc đầu, anh chàng có nói gì không ?

- Nhắm mắt lại.

- Có mở ra nữa không?

- Không .

- Chắc sợ khóc

Huyền lắc đầu:

- Đàn ông, con trai người ta không muốn khóc, nhất là khóc trước mặt con gái. Nhưng An chết thì tội quá. Con người có một tâm hồn nghệ sĩ. Có mang theo lá thư đó không?

- Không.

- Bữa nào cho Huyền coi với nhé.

Hiền gật đầu. Huyền nói nữa:

- Cho chép bài thơ nữa nhé.

Hiền không từ chối gì với Huyền nữa hết. An chết, Hiền đâu còn ai ngoài Huyền nữa. Chỉ có Huyền biết chuyện giữa Hiền với An, và bây giờ, Huyền phải chia xẻ với Hiền chớ.

Huyền bồng lắc đầu:

- Nhỏ kỳ quá, Hiền ạ.

Hiền mở lớn mắt. Huyền nói:

- Đáng lẽ nhò phải trả lời cho anh chàng.

- Trả lời gì?

- Thì câu hỏi về tình yêu đó...

- Nhưng...

- Nhưng nhị gì. Nhỏ kỳ. Người ta sắp chết, người ta yêu cầu có một câu đó. Như tui dù không có gì tui cũng gật đầu đại.

- Gật đầu đại?

- Chứ sao. Làm cho người chết vui lòng, yên tâm nhắm mắt, có gì là không phải đâu.

Đấy thấy chưa? Nhỏ Huyền cũng thấy Hiền ác, hướng gì Hiền. Hiền cúi đầu. Hiền biết như thế nào là lương tâm cắn rứt. Thế nào là ăn năn. Nhưng còn kịp mà. An chưa chết. Hiền còn kịp để tới gặp An. Hiền nhìn ra ngoài trời. Mưa

dữ dội quá. Mưa mù mịt tất cả. Mưa mà ăn nhằm gì. Hiền đứng bật dậy:

- Hiền đi.

Huyền níu tay Hiền :

- Đi đâu?

- Đi tới thăm An. Đi tới để nói...

- Nhưng mưa mà.

- Kệ mưa.

Hiền lại phạm thêm một lỗi lầm nữa, và ăn năn. Ai mượn Hiền leo lên chiếc xe xích lô đạp đã chờ. Khi vội, sao không gọi chiếc tắc xi. Nhưng Hiền tự chống chế: Mưa mù mịt thấy gì đâu. Xe cộ nào chạy đâu? Có chiếc xích lô, thà leo lên đại. Hiền muốn giục ông xích lô đạp nhanh chút nữa. Nhưng ngồi kín mít bung như thế này, có hét, ông cũng chẳng nghe ra đâu. Người ta đôi khi chậm một chút mà hỏng cả một đời đấy chứ. Ví dụ như Hiền tới không kịp. An chết trước vài phút, thì sẽ ra sao nhỉ? Hiền sẽ sống với ám ảnh ghê gớm lắm. Mưa gió thế này. An lại yếu như ngọn đèn sắp tắt. Thê thảm quá. Nghĩ tới An, nằm thoi thóp trong bệnh viện, phấn đấu với thần chết từng giây phút để chờ Hiền. Hiền muốn ứa nước mắt. Anh An Hiền đã đến với anh đây, đến để gặt đầu cho anh thấy. Không phải vì nhân đạo, vì lương tâm hay cứu người gì hết, mà vì Hiền yêu An. Yêu thật. Yêu nặng. Ví dụ, lúc Hiền tới, cả nhà đang đông đủ ngồi bên An. Hiền cũng vào như thường. Tưởng tượng An nằm trên giường mặt trắng như sáp, và hơi thở mong manh. An chờ đợi, An nuôi Hiền. Và cả nhà khóc ối là khóc. Hiền đẩy cửa đi vào. Hiền đẩy cửa thật nhẹ, và bước thật khẽ. Rồi Hiền tới bên giường An. Cả nhà thấy Hiền lại òa lên khóc. Họ phải biết An chờ Hiền chứ. Đến phút này thì còn đâu điểm gì ai nữa. Hiền còn cần thẹn thùng xấu hổ gì nữa. Hiền dám công khai. Hiền cúi xuống gọi chớ sợ:- Anh An, An còn nghe được không? Chắc còn thở thì còn nghe được. Và An nhướng mắt lên. An trông thấy Hiền rồi. Trong đôi mắt đang đại dần, ánh lên những tia sáng mừng vui. Miệng An mấp má. Phải mấp má chứ, vì An còn ngậm mãi câu hỏi trong miệng:- Hiền yêu An không? Hiền sẽ cầm tay An, và Hiền khóc. Hiền gặt đầu, trả lời câu hỏi của An chỉ có Hiền hiểu:- An Hiền có, có thương An. Thương? Hẳn An chưa hài lòng câu trả lời đó. Và mặt An tái đi, An ho. Máu bắn ra dữ quá. Máu bắn lên cả áo Hiền nữa. Hiền gặt đầu rồi rít:- Anh An, Hiền yêu anh. Đó, Hiền trông rõ nụ cười của An. Nụ cười, chao ơi, suốt đời Hiền sẽ ghi nhớ. Và An khẽ đưa tay ra, khẽ cầm chặt tay Hiền úp lên ngực. Và với nụ cười cứ mơ hồ phảng phất trên

môi, An đi rất nhẹ nhàng. Mọi người chung quanh sẽ khóc ghê lắm. Còn Hiền, Hiền chỉ ngồi bên An, tay còn đặt lên trái tim đang lạnh dần của An, và nhỏ nước mắt. Mưa đã khóc dùm Hiền biết bao nhiêu lệ rồi. Hiền sẽ yêu cầu tắt hết điện, để chỉ thấp trong phòng An một ngọn nến. Rồi sau đó, Hiền trả cái xác của An cho gia đình chàng. Hiền với linh hồn An ra đi, trong mưa. Đi đâu nhỉ? Có lẽ phải trở lại nhà Huyền, và nói với Huyền:

- Huyền ơi. Thế là hết.

Không, phải tìm một câu nào cho thật văn hoa, để Huyền phải ứa nước mắt, phải khóc cho cuộc tình quá đẹp, lại quá mong manh, và tan vỡ. Có lẽ Hiền sẽ nói thế này:

- Huyền ơi, tụi này đã mất nhau trong đời.

Mất nhau trong đời. Anh An, chẳng cần Huyền nữa. Hiền muốn bay tới ngay bên anh. Còn kịp không? Hay khi Hiền đến nơi thì chỉ còn kịp thấy nến trắng lung linh cháy, còn anh, mặt mày anh đã bần bật, đau thương. Mẹ An sẽ nói gì nhỉ:- Hiền con tới chậm quá. Nó gọi tên con. Gọi hoài. Hiền sẽ là sao nhỉ? Đứng quay lưng lại để khóc? Hay tới bên An quỳ xuống? Không, đâu có thể như vậy được. Cả nhà An chẳng ai biết gì đâu. Và bà mẹ nói:- Ừa, Hiền tới thăm đây hả con. Muộn quá rồi, An đã chết, lúc đó mình phải đóng kịch, đóng kịch đúng nhìn An, ngậm ngùi, rồi chia buồn thôi. Như vậy thì đau đớn quá. Như vậy, tình hết đẹp. Hiền quay quắt. Quay quắt cho tới lúc xe dừng lại trước cửa bệnh viện.

- Cô cho thêm đi cô. Mưa gió mà đường xa quá.

Cho thêm. Hiền đâu còn đồng nào để cho thêm. Có ít tiền lẻ để còn đi xe buýt trở về nữa chứ. Chắc ông già đang rửa Hiền ghê lắm ở đằng sau. Mặc, mưa gió nghe cho Hiền. Hiền đã chạy vô sân, vô nhà, Hiền rũ áo mưa, ngẩn ngơ. Vì An mà Hiền đã quỵt chút tiền của ông già đấy nhé. Vì An...

Hiền bước lên cầu thang và tới dãy hành lang mờ tối. Hiền dừng lại để thở. Đó cửa phòng kia là nơi An nằm. Giờ đây Hiền thấy tim đập ghê quá, VÀ hồi hộp thất kinh luôn. Mọi sự tưởng tượng đều tan biến đi đâu hết. Hiền chỉ thấy sợ. Sợ taí tề người lại. Hiền không dám đưa tay gõ cửa. Nhỡ trong phòng rất đông người thì sao? Trời ơi gặp mẹ An thì có mà độn thổ. Gia đình người ta sẽ nhìn mình bằng con mắt như thế nào nhỉ? Chắc khinh bỉ. Không, khinh bỉ cũng coi thường. Ờ, con gái mà đội mưa đội gió đi thăm con trai. Không có tình ý thì sao lại đi thăm đường đột như thế. Sao không đợi về nhà hãy thăm. Nhưng An sắp chết kia mà. Biết vậy, sắp chết. Ai nói cho biết sắp chết? Có đến thăm nhiều lần

mới biết chớ. Hiền lại ứa nước mắt. Bây giờ là nước mắt xấu hổ, sợ hãi. Hiền đứng chết trân trước cửa phòng An.

Hiền bỗng giật mình vì nghe tiếng ai cười như tiếng thằng Nai. Chết thằng Nai ở đâu? Hiền nhìn quanh, tiếng cười rất nhỏ, dường như thoát ra từ một kẻ hở nào. Và Hiền biết rồi. Cánh cửa sổ hàng ngày vẫn đóng kín, nhưng hôm nay sao tự nhiên hé ra một chút. Hiền quá phải nhìn vào mới được, coi chuyện gì ở bên trong.

Hiền khẽ nín nhẹ cho cánh cửa xổ bung ra một khoảng lớn vừa đủ ghé mắt vào. Ghé mắt, không thấy gì hết trơn vì bên trong còn cái màn cửa nữa. Hiền đành ghé tai. Giọng thằng Nai nhí nhảnh:

- Anh An, ăn nữa thôi. Cam ngọt quá há?
- Thôi anh ăn phình bụng rồi nè. Nứt bụng là chết liền.
- Mẹ nói anh khéo rồi, ăn cả con heo quay cũng được.
- Chớ sao.
- Anh còn đau chân không?
- Sợ sợ.

- Vậy mà lúc trưa mẹ tới, anh cứ kêu đau hoài, kêu đi chưa được. Anh An, sao anh chưa muốn về nhà.

- Về nhà buồn lắm.
- Sao vậy?
- Về nhà rồi không có ai nhớ anh.
- Ai nhớ?
- Chị Hiền

Hiền mím môi. Nóng phừng mặt. A, Anh chàng hết bệnh rồi, lành từ bao giờ mà còn đóng kịch. Kìa giọng, anh chàng cười tỉnh táo:

- Sáng nay có qua chị Hiền không?
 - Mưa bất chết. Nhà chị đóng cửa kín mít.
 - Chị Hiền không hỏi thăm gì anh hết trơn à?
 - Không.
 - Chị có hỏi cứ nói anh bệnh nặng lắm nghe. Sắp chết nghe.
 - An làm em sợ quá.
 - Sợ gì chớ?
 - Thì bữa đó. Bữa chị Hiền tới. Anh dọa làm em sợ chết luôn
- Cịong An cười hi hi:

- Hi hi, ha ha...Buồn cười muốn chết.
- Mà sao chị Hiền sợ anh chết?
- Vì chị Hiền yêu anh.
- Yêu là gì?
- Là thương. Là bữa nào về làm vợ anh.
- Nhưng anh chết rồi, chị Hiền đâu có về.
- Anh giả bộ mà. Cười quá. Bữa đó giống quá há. Mà Nai giỏi ghê. Nai nói dối tài lắm chị Hiền mới tin.

Hiền cắn chặt môi dưới. Muốn cắn thật đau cho chảy máu luôn. Thì ra, Hiền tưởng Hiền đùa cợt anh chàng. Nào ngờ, Hiền bị anh chàng lừa cái một. Qua mặt Hiền hoài hoài. Như lần này. Hừ còn khuya. Bây giờ người ta biết rồi, người ta biết mình chơi trò đê tiện. Vậy mà hôm đó dám thỏ hắt ra, còm dăm làm như sắp chết, phều phào: Hiền yêu anh không? Tết Công gô. Tết Ma rốc. Xưa. Cù lần. Còn lâu há. Đồ nghèo mà ham. Còn cười nữa, người ta điên rồi đây, người ta run rẩy rồi đây.

- ...À, hai cây lúa mọc chưa? có coi dùm anh không?
- Mọc rồi .
- Ô. Mọc thiệt há. Hên rồi. Cao bao nhiêu?
- Em đâu có biết. Gà bươi hết rồi còn đâu.
- Trời ơi...
- Có sao hông anh?
- Còn sao nữa, xui...xui ghê lắm nghe.

Hứ. Xui. Đúng rồi. Hai cây lúa bị gà mổ chết queo hổng xui sao được. Xui cho xui luôn. Hiền bặm môi, nắm chặt tay lại, định đập cửa, thì lại nghe giọng An cười:

- Hôm đó về chắc chị Hiền khóc dữ?
- Sao khóc, Anh?
- Sợ anh chết. Thì thương anh. Anh cầm tay chị Hiền để ẹc.

Hiền run lên. Ăn nói thế đấy à? Hiền phải đập cửa mới được. Đập cửa để lật tẩy cái trò bịp bợm của anh chàng. Rồi sao đó...Hừ, sau đó sẽ trả lại cái hộp với mớ đồ kỷ niệm gà chết đó. Tóc mà ăn thua gì. Mỗi ngày Hiền rụng cả chục sợi tóc. Hoa héo quý báu gì. Còn chiếc cặp tóc cũ mềm. Không cần. Trả luôn cả cái mới nữa. Trả cả lá thư, bài thơ...trả hết. Phải nói với Bố mua kềm gai rào cao bức tường lên mới được. Bít luôn cả cửa sổ. Để làm gì, thêm nắng chói nhưc đầu. Bộp.

Bộp. Phải đám cho thật lớn, khiếp gió mưa gì mà như... giặc. Cánh cửa sổ bị đẩy ra. Rồi tấm màn kéo ra một bên, thằng Nai ló đầu ra, lại thụt vào. Y chang lần trước. cánh cửa lớn lại hé mở, và thằng Nai kêu lớn lên:

- Ý cha. Chị Hiền tới nè.

- An đã đắp chăn kín mít, nằm yên như chết. Lòi đuôi chuột rồi, đừng cố làm trò khỉ nữa. Hiền càng giận thêm thì có. Hiền càng thấy tội lừa bịp của An nặng hơn. Không thể tha thứ được. Hiền muốn cười gằn, cười không nổi nữa. Hiền lặng người đi vì tức. Hiền ứa nước mắt :

- Đồ bịp. Người ta ...xì...

Hiền cúi xuống sát tấm drap phủ người An, nghẹn ngào:

- Bịp. Bịp. Cái mặt bịp. Đừng hòng...

Và Hiền bật khóc lớn. Đó thấy chưa, Hiền lại thua nữa. Trời ơi anh chàng yêu quý gì thế. Hiền thở ra, giận dữ

- Xì bịp.

Tấm drap được hất xuống, khuôn mặt của An, với đôi mắt trong sáng, tinh anh ngó Hiền, một thoáng sững sốt, mừng rỡ, rồi van vỉ. Còn lâu, Hiền quay phắt đi.

- Hiền ơi. Hiền, anh xin lỗi.

Mặc kệ cánh cửa đã đóng mạnh đằng sau lưng. Hiền chạy như bay xuống cầu thang. Hiền chạy như bay ra ngoài mưa. Vừa chạy vừa khóc. Khóc như mưa. Cơn mưa đâu có chịu ngừng. Rơi mãi.

Ra khỏi bệnh viện, Hiền dừng lại dưới một gốc cây. Hiền bình tĩnh hơn nhiều. Cô mặc áo mưa. Cơn giận dữ nhờ nước mắt, nhờ mưa trôi bớt. Bên tai Hạt lúa, tiếng cười của thằng Nai, của An như còn nổi đang lên. Tự nhiên, Hiền khóc nữa, và rồi bật cười: Cù lần, Bịp. Xì. Hiền lại cười, và thấy lòng nhẹ nhõm.

Hiền đã mắc mưu An. Đã bị An qua mặt. Đã giận An tới muốn cắt đứt, nhưng đồ ai hiểu được lòng Hiền lúc này. Làm sao hiểu được khi chính Hiền cũng không hiểu gì hết. Không hiểu Hiền mới trở lại bệnh viện. Muốn gây nỡ chăng? Dám lắm. cửa đâu có gài. Hiền ló mặt vào, thấy An. Bây giờ thì hết hí ha hí hửng, hết cười ha ha, hi hi đi. Mà đang như cái bánh bao bị rơi hết nhân, thở dài thườn thượt. Hiền mỉm cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nhưng chắc An đã thấy. Và đã yên tâm hơn.

Còn Hiền, Hiền quay gót, xuống cầu thang. Hiền đi ra sân, quay lưng với An,

nhưng hồn Hiền, từng bước rất khẽ, đã ở lại mất rồi .

Hôm nay từng bước khẽ

Dìu dặt tới người thương...

Cơn mưa, có vẻ sắp tạnh dần. Như thế, hẳn không còn một cơn bão nào sẽ tới nữa hết.

Sàigòn, mùa hè 1974